

Passi, Paesch, en Pinxter gezangen. Nevens de vyfthien mysterien van het Roosen-kransje mitsgaders stichtelijke wereltsche liedekens

Johannes Stichter

bron

Johannes Stichter, *Passi, Paesch, en Pinxter gezangen. Nevens de vyfthien mysterien van het Roosen-kransje mitsgaders stichtelijke wereltsche liedekens*. Erfgen. van de Wed. C. Stichter, Amsterdam 1740 (herdruk)

Zie voor verantwoording: http://www.dbnl.org/tekst/stic011pass02_01/colofon.php

© 2013 dbnl

Paasch-Liet.***Wijse: Puer natus in Bethlehem.***

Alleluja den blijden Toon,
 Wort nu gesongen zoet en schoon,
 Waar dat ik ben, of waar ik ga,
 Mijn Ziel die zingt Alleluja.

Met groote vreugden in den geest,
 In dese Feest van Paasschen meest,
 Dan hoort men zingen vroeg en spa,
 Het blijde Liet Alleluja.

Dit is den grooten blijden Dag,
 Die David in den geest voorsag,
 Zingt nu met vreugt, zoo ik u na,
 Het blijde Liet Alleluja.

Hemel en Aarden zijn verheugt,
 De Heylige Kerk, die maakt ook vreugt,
 Men hoort haar zingen, voor en na,
 Het blijde Liet Alleluja.

Want onsen Heer, en Koning reyn,
 Die nu Verreesen is certeyn,
 Zijn bitteren Doot, komt ons te sta,
 Dus zingen wy Alleluja.

De Dood heeft hy verwonnen ziet,
 Des duyvels magt gebragt tot niet,
 Die zaten in der dooden scha,
 Die zingen nu Alleluja.

Hier boven in des Hemels Throon,
 Daar zingt men ongemeen en schoon,
 Met zoeten stem en Musica,
 Het blijde Liet Alleluja.

Wy die hier op der Aarden zijn,
 Leeden van Christus Lichaam fijn,
 Met vreugden zingen wy hier na,
 Het blijde Liet Alleluja.

Lof zy dat zuyver Lam Gods zoet,
 Dat ons verlost heeft door zijn Bloet,
 En op-geregt heeft onse scha,
 Dus zingen wy Alleluja.

Gloria zingt den Heeren fris,
 Die van der Dood verreesen is,
 Hem danken wy voor zijn gena,
 Met desen zang Alleluja.

Passy-Liedeken.***Stemme: Van Liefde.***

Hoe wee zoo wort my heden!
 Hoe yslijk gruwelt mijn,
 Wat angst doorkruypt mijn leden!
 Banaaut vol druk en pijn,
 Als ik aanmerk mijn zonden groot,
 Daar voor God is getreden,
 Om my, tot inde doot.

Een doot die hem deet vreesen,
 Zweeten water en bloet,
 Ons Heere hoog gepreesen,
 Zelfs God, valt God te voet,
 En bid: Is 't moog'lyk Vader myn!
 Is't uw wil, mag het wesen,
 Laat dees Kelk van my zyn.

In de wil van zijn Vader,
 Heeft hy zijn wil gestelt:
 Als Iudas, den Verrader,
 Hem heeft verkogt om gelt,
 En met een kus zijn Heer gegroet.
 Quamen de Iooden nader:
 Iesus ging s' in 't gemoet.

s' Hebben hem aangegrepen,
 Als woeste honden quaat,
 Gebonden en doen sleepen,
 Met koorden langs de straat:
 Geschopt, geslagen jammerlijk,
 Gestooten en gekneepen,
 Als was hy een Fielt g'lijk.

Leverden hem gebonden,
 Aan Annas haaren Heer,
 Van daar wiert hy gesonden,
 Aan Cayephas, zijn Zweer:
 Gevraagt naar zijn Leering ras;
 Want zy niet en verstonden,
 God mensch geworden was.

Zoo haast hy haar antwoorde,
 Kreeg hy een kinn'bakslag,
 Patientig hy aanhoorde,
 Der Ioden vals beklag:
 Met spouw' en slagen onge-eert,
 Riepen zy met accoorde,
 Hy heeft geblasphemeert.

Zy hebben hem gebonden,
 Geknevelt met roment,
 Wel steng geboeyt gesonden,
 Al aan den President
 Pilatus, Die hem heeft gehoord:
 De Ioden buyten stonden,
 Vol gramschap heel gestoort.

Pilatus ondervraagden,

En ondersogt van all's,
Waar mee zy hem beklaagden;
Maar hy bevont het vals:
Hy zont hem tot Herodes voort.
Dus dreeven en dus jaagden,
Zy hem van oort tot oort.

Herodes die begekte,
en bespote onweert,
Dit zuyver onbevlekte,
Lam Gods, zeer hoog ge-eert;
Heeft hem een wit kleet aangedaan,
Waar mee hy hem bedekte,
En heeft hem laten gaan.

Dus heeft hy wederomme,
Tot Pilatus moeten gaan,
Den Heer heeft als een stomme,
Zijn mont niet op-gedaan:

Der Ioden gramschap opstinaat,
Is meer en meer geklommen,
Vol nijt en toorne quaat.

Zy riepen menigvuldig,
Kruyst hem, dat men hem kruys,
Laat Barrabas onschuldig,
Weer keeren na zijn huys;
Riepen nog andermaal met gedruys,
Daar den Heer stont geduldig:
Kruyst hem, dat men hem kruys.

Pilatus sprak: gy Ioden,
Hebt een weynig gedult,
Hoe kan ik dees mensch dooden,
Ik vint in hem geen schult:
'k Zal hem straffen en laten gaan,
En geess'len als een snoode,
Die veel quaats heeft gedaan.

Gegeesselt en geslagen,
Van wreede Beulen stout,
Moest hy een Kroone dragen,
Van doornen menigfout,
Die hebben hem zijn hoofd doorboort;
Met moet met jammer klagen,
Als men dit lijden hoort.
In 't purper zy hem kleeden,
En in zijn hant een riet;
Riepen met toornigheden:
Ziet hier ons Koning, ziet;
Zy sloegen hem in 't aangesigt,
En op zijn teere leden,
Als was hy een Boos-wigt.

Als eenen quaat Misdader,
Wiert hy buyten gebragt,
En als een Lant-verrader,
By de Ioden geagt;
Zy juygden naar haar's herten wensch,
Pilatus riep te gader:

Aanziet dog dezen Mensch!

Met boosheyt in-genomen,
Riep al dit snoot gespuys:
Zijn Bloet laat op ons komen,
Kruyst hem, dat men hem kruys,
Des Keysers Wet klaarlijk verdoemt:
Pilaat begint te schroomen,
Als men den Keyser noemt.

Gevonnist door den loogen,
Hebben zy heel verwoet,
Den Rok weer uyt-getoogen,
Beplegt vol vel en bloet,
En dedden hem zijn kleed'ren aan:
Den Grootsten van vermoogen,
Ging met een kruys belaen.

Als een Isaak waaragtig,
Met hout zeer zwaar belaen,
Is God den Heer Almagtig,
Ten slag-offer gegaan,

Om op een Berg zeer hoog en groot,
Voor ons Menschen eendragtig,
Te klimmen in de doot.

Zy trokken en zy rokten,
Hem daar zijn klee'dren uyt,
Zy scheurden en zy plokten,
Regt of hy was een Guyt:
Veel Vrouwen met een droef geklag,
Die schreyden en die nokten,
Als men dees wreetheyt zag.

Veel zwaare hamer-slagen,
Op nagels vast gehegt,
Moest onsen Heer verdragen,
Eer hy wiert op-geregt,
Gehange aan 't kruys in't openbaar,
Dat alle menschen 't zagen,
Als eenen Moordenaar.

Met uytgestrekte armen,
Tusschen twee Moord'naars quaat,

Hangt hy, om hem t' ontfarmen,
 Over onse misdaat.
 't Ligt van den dag is heel vergaan;
 Den Heer begint te kermen,
 En roept zijn Vader aan.

Den Heere hoog verheven,
 Bid voor haar al te zaam,
 Die hem bragten om't leven,
 Een beede aangenaam;
 Als hy betaalde ons rantsoen:
*I Vader wil 't haar vergeven,
 Zy weet' niet wat zy doen.*
 d'Een Moordenaar vol vresen,
 Riep tot God om genaet:
 Mijn Heer mijn God gepresen,
 Vergeeft mijn zonden quaat!
 Den Heer die sprak met woorden wijs:

*II. Gy zult nog heden wezen,
 Met my in't Paradys.*

Onder het Kruys ten toone,
 Altijt stantvastig bleef,
 Gods Moeder een Maagt schoone,
 En Ioannes zijn Neef;
 Den Heer die sprak, ende gebiet:

*III. Vrouwe ziet uwen Zoone,
 Gy Zoon uw Moeder ziet.*

De Doot die quam wat nader,
 met wee en flaute groot,
 Den Heer krijgt tijdelijks quader,
 Als hy gevoelt de doot;
 Hy roept benaauwt,
 door groote pijn,
 Mijn Heer, mijn God, *myn Vader*;

IV. Waarom verlaat gy myn.

Zijn kragt begon te zinken,
 Zijn leden wierden zwak,
 Zijn stem naauw meer wouw klinken,
 Als hy met pijn sprak,
 En riep met een benaauwde borst:
 Nu geeft my eens te drinken;

V. Want ziet Ik hebbe dorst.

Als 't Krijgs-volk om hem stonden,
 En hy nu hangt en sterft,
 't Lichaam door kerft vol wonden,
 Met bloet zeer root geverft,
 Sprak hy nog een woort onverwagt:
 Daar ik ben om gesonden.

VI. Dat is nu al volbracht.

De Doot hem sterk aanranden,
 Het Hert vloog heen en weer,
 In 't sluyten zijner tanden,
 Sloeg hy zijn oogen neer:
 Hy sprak het laatste onbevreesd:

*VII. Vader in uwe hande,
 Beveel ik mynen Geest.*

Den Heer had naauw gesproken,

Of hy gaf zijnen Geest,
Met zijn hoofd neer gedooien:
Het vok heeft zeer gevreesd,
't Voorhangsel scheurt, de aarde beeft,
De graven zijn ontlooken,
Den dooden weder leeft.

Den Capiteyn vol vreesen,
En Zoldate ongeleert,
Die hebben God gepreesen,
En haar tot hem bekeert:
Veel and're menschen daar ontrent,
Verandert in haar wesen,
Hebben den Heer gekent.

Den Heer heeft na zijn lijde,
Nog tot een overvloed,
Gestort uyt zijne Zijde,
Voor ons, Water en Bloet:
Bevrijt van meerder ongemak,
Men hem tot desen tijde,
Zijn beenen niet en brak.

Dus is den Heer begraven,
 Geleyt in een nieuw Graf,
 En heeft ons arme slaven,
 Bevrijt van alle straf;
 Door Godes hant op ons gevelt:
 In een behouwen haven,
 Heeft hy ons weer gestelt,
 Mijn Heer, mijn God Almagtig,
 Mijn eenig' Medecijn!
 Wiens sterven men gedagtig,
 Tot aller uur moet zijn:
 Geeft dat uw Lijden, Doot en Pijn,
 Aan ons Menschen eendragtig,
 Niet mag verlooren zijn.

Amen.

*Leeft verblyt,
 Sterft altyt,
 Hoopt met vreezen,
 't Best na dezen.*

[Van liefde komt groot lye]

Stem: *Als 't begint.*

VAn liefde komt groot lye,
 En onderwijlen groot verdriet;
 Het minde de Maget Marye,
 Gods Zoone gebenedijt:
 Zy minde hem zeer, zy hadde hem lief,
 Als zy hem zag in lijden,
 Zy en konde gerusten niet.
 Maria was in lijden,
 Zy ging eenen droevigen gang;
 Tot Ierusalem voor de poorte,
 Die zy ontsloten vant:
 Daar zag zy komen haars herten lief,
 Met een Kruyce beladen,
 Als een verbannen dief.
 Met weenelijke oogen,
 Dat zy hem daar aansag,
 O my sprak zy, eylacen!
 Is dit den droev'gen dag,
 Die van my is gepropheteert?
 Dat mijn hert zou doorsnijden,
 Dat wreede bitt're zweert?
 Iesus die sprak: ô Moeder!
 Gegroet zoo moet zy zijn;
 Dit Kruys dat moet ik dragen,
 En lijden dees groote pijn;
 Dat Adam mijn knegt heeft verdient;

Voor hem zoo wil ik sterven,
Het was mijn beste vriend.
Nu ben ik hier alleyn,
Een Moeder ongetroost,
Ik zie hem in groot lijden,
Den Zoon Gods aller hoogst:
Ik min hem zeer, ik heb [heb] hem lief;
Mogt ik hem helpen dragen,
Zoo waar mijn lijden niet.
Gy zijt daar niet alleyn,
Sprak een Engel uyt den thron
Ik ben een bood' tot u gesant,
Wel edel Maget schoon;
Mijn Heer heeft my tot u gesant,
Dat ik u zoude troosten;
'k Weet niet of gy hem kant.
En zoud' ik hem niet kennen?
Ik kenn' hem beter dan gy,
Ik sag hem in zijn lijden,
Dies lijt mijn herte pijn:
Zijn vleesch heeft hy van my ontfaan,
Zijn armen zag ik rekken,
En aan den Kruyce slaan.
Ik heb hem horen roepen,
Tot zijn Vader in den Thron,
Och wilt het hun vergeven,
Zy weet' niet wat zy doen,

Ontfermt u over d'menschen stout,
Daar ik de doot om sterve,
Al aan des kruycen hout.

Die Eng'len zongen schoone,
Al in den hoogsten Throon;
Die alder-droefste Moeder,
Stont onder 's kruycen boom:
Die Moorder riep ontfermelijk:
O Heer wilt my gedenken,
Als gy komt in uw Rijk.

Iesus verblijd' hem zeere,
Al in dees Moord'naars roep,
Hy keerd' hem wederomme,
Met een zagmoedigen moet,
Hy sprak: ô Vrient zijt des nu wijs,
Gy zult nog heden wesen,
Met my int' Paradijs.

Hy sprak tot zijne Moeder,
Daar hy aan't Kruyce hing,
Met weenelijke stemme:
Och Vrouw' ziet hier uw Kint;
Iohannes lieve Discipel mijn,
Ziet de bedroefde Moeder;
Want dien beveil ik dijn.

Zijn leden begonnen te beven,
Hy was zoo zeer ontdaan,
De doot street tegen 't leven,
Zoo begonst zijn hert t'ontgaen,
Hy riep: och help, ô Vader mijn!
Hoe hebt gy my gelaten,
In desen ellendigen schijn.

Och alle Creatuuren,
Die God geschapen heeft,
Komt al tot deser uren,
Met een bedroefden geest;
Helpt ons beklagen den grooten noot,
Die Hemel en Aard' geschapen heeft,
Die hangt hier naakt en bloot.

Die grooten Prins der Heeren,
Ia mede die Hemelsche Vorst,
Met alsoo heesser stemme,
Sprak hy: eylaas mijn dorst:
Die zoete Fonteyn' die 't al versaet,
Met Edik ende Galle,
Wert hy terstont gelaeft.

Die een'ge Zoon des Vaders,
Ia mede die hooge God,
Daar die Engelsche scharen voor knielden,
Is nu der Ioden spot:
Zy riepen kruyst hem, zy maakten jolijt;
Koning van Israelle,
Gy zijt vermaledijt.

Zijn oogen begosten te weynen,
De minne bewees haar kragt:
O Vader daar gy my om hebt gesonden,
Dat heb ik nu volbragt:

Zijn stemme was luyde ende heesch;
Met een geneygden hoofte,
Zoo gaf hy zijnen Geest.

Ecce homo

Stemme: Als 't begint.

ECce homo, ziet aan ô Mensch!
Komt hier, Komt zieter uw zaligheyt aan:
Komt mensch, komt ziet, ziet, 't is zijn wensch,
Ziet wat uw zonden hier hebben gedaan;

Ecce, Ecce, ziet, ziet tog;
 Och wie zou nu zondigen nog!
 Ziet den Bruydegom komt uyt,
 En vertoont hem aan zijn Bruyt,
 En schreyt tot haar ook overluyt.

Komt Christen Ziel het gaat u aan,
 Ziet hier des Vaders Almagtigen Zoon,
 Hy komt ten toone voor u staan,
 Alleen uyt liefde voor u persoon:
 Ziet zijn Koninglijk cieraat,
 En daar toe zijn bruylofts gewaat;
 Ziet zijn Purper, Kroon en Staf,
 Ziet van liefde wort hy ook laf,
 Zijn traanen ziet die loopen af.

O Iesus! ô mijn Heer mijn God!
 O mijnder zielen waaragtigen vriend!
 'k Heb zulken liefden, zulken lot,
 Aan u ô Bruydegom nimmer verdient;
 Dus bid ik met dankbaarheid,
 Doet my leven in heyligheyt:
 Geeft my bid ik met ootmoet,
 t' Uwaarts Heer een liefde zoo zoet,
 Dat ik voor u ook stort mijn Bloet.

[Aansiet ô zondig mensch u God en Koning]

Stemme: *Ay schoone Nymph.*

AAnsiet ô zondig mensch u God en koning,
 Komt in dit jammer dal,
 Verlaat sijn heerlijkheyt en 's Vaders woning,
 Beweegt door Adams val:
 Zijn glory is bedekt met bloet en wonden,
 In plaats van 's Hemels gulden Troon,
 Omringt zijn hoofd een doorne kroon,
 Om uwe zonden.

Verschrikt ach Elementen, en wilt treuren,
 Hemel en Aarde beeft,
 Ach goede God wat zie ik hier gebeuren?
 Bedroeft u al wat leeft!
 Ik zie mijn God ontbloote van zijn kleeden,
 O Ziel! O Ziel! O dit doet gy!
 Want Iesus ziet bedrukt op my,
 Vol pijnlijkheden.
 Ras opent u, ô Aarde en helsche gronden!
 Vernielt haar wreede magt;
 Want ziet zy hebben hem geboeyt gebonden,
 Aan een colom gebragt,
 Daar zy hem na veel smadelijke woorden,
 Met instrumenten wreet en fel,
 Zijn heylig Hooft, ja Vlees en Vel
 Geheel door-boorden.
 O wreede herten! hart als Diamanten!
 O tijgerlijk gebroet!
 Zy hakken kerven 't Vlees aan alle kanten,
 Als Barbaren verwoet,
 Haar wreetheyt schijnt nog meer en meer te groeijen,
 Maar 't Lam zijn mont niet open doet;
 Och jammer ziet zijn edel Bloet,
 Als beeken vloeijen.
 O goeden Iesu! Herder vol genaden!
 Verbrijselt ook mijn Hert;
 Op dat mijn Ziel mag zuyveren en baden
 Door uw Bloet, pijn en smert;
 Wilt uw vijf Wonden in mijn herte prenten:
 Op dat ik los ontbonden vry
 Van vuyle smet en zonden zy,
 Door uw Tormenten.

[Komt al tot Iesum die zift beladen]

Stemme: *Devote herten.*

KOmt al tot Iesum die zift beladen,
 Gaat met uw kruysken in zijnen Hof,
 Daar zult gy leeren door zift genaden,
 In al uw lijden hem zingen lof.

Het Hooft van Iesus betuynt met dooren,
 Is uwen lust-hof in smart en pijn,
 Dat uwe zonden alsoo door-booren;
 All' uw tormenten niet grooter zift.

Hoort hem u nooden: Mijn deur is open,
 Kom, ô mijn Duyve! vlugt in mijn hart,
 Met eene Lancy voor u doorlopen;
 Niet meerder wesen kan al uw smart.

Plukt met zift Moeder aan't Kruys gevonden
 De Granadille, die presenteert
 U d'instrumenten van al zift wonden;
 Geen meerder droefheyt uw hart passeert.

Met zift Propheten plukt Tydelosen,
 Van zift goetheyt in al zift leet,
 Dat hem aanbeden om u de boosen;
 Geen mensche wesen kan u zoo wreet.

Met zift Apostels plukt met verlangen,
 Van hem te dienen de Sonneblom;
 Voor u is hy aan het Kruys gehangen;
 Volgt met uw Kruysken den Bruydegom.

Met zift Discipels leest Violetten,
 Van zift verheven ootmoedigheid;
 Gelijk een wormken hem laat verpletten;
 Geen zwaarder kruysen zift bereyt.

Met zift Doctoren en Martelaren,
 Plukt in zift doornen de Lauwer-kroon:

Wilt door het lijden uw ziel bewaren,
Met sinte Steven ziet na den loon.

De schoone Tulpen van al zijn deugden,
Plukt in zijn leven en zwaaren strijt,
Met zijn Belijders, die haar verheugden
In alle ziekten die gy nu lijt.

Plukt met sint Agnes, en al zijn Maagden
De witte Lely van Zuyverheyt,
Die ook zijn Moeder en hem behaagden,
Die by de Lelyen zijn Schaapjens wyt.

Met Magdalena wilt hier vergaren,
Zijn roode Roosjens, de druppels root,
Die uyt zijn Wonden haar openbaren;
Omhelst uw Kruysken ook tot de doot.
Met dese Bloemen laat uyt zijn oogen
Op u neer-daalen den zoeten douw:
Hy zal uw traanen daar na af-droogen,
En dan verblijden naar uw berouw.

Op de verthooning Christi aan Magdalena.

Stem: Zoo lang is 't Muysje vry.

Bedroefde Magdaleen,
Hoe maakt gy zulk geween?
Heeft den Heere niet geseyt
Dat hy zal weer opstaan?
Den derden dag uytbeyt,
Die is nog niet vergaan.

Zoud' ik niet zijn bedroeft
Daar mijn Ziel troost behoeft?
Mijn vreugt die is gedaan,
Dat ik hem hier niet vint,

Wat lijden staat my aan?
 Ach lief! zoo zeer bemint.
 Al is hy zoo vermoort,
 Zoo schandelijk gedoot,
 Schriftuur heeft dat geseyt,
 Het moest zoo zijn gedaan:
 Den derden dag uyt beyt,
 Gy zult hem haast zien staan.
 Wy komen met ons drien
 Om in het Graf te zien,
 En onsen dienst te doen
 Aan't zuyver Lichaam teer:
 Maar nu in dit zaysoen
 Vinden wy hem niet meer.
 Hy is victorieus
 Verreesen glorieus,
 Gelijk hy heeft geseyt,
 Zult gy hem haast zien staan,
 Den derden dat uyt beyt,
 Gy zult nog troost ontfaan.
 Zegt my dog Hof-man fijn
 Waar is de Liefste mijn?
 Of waar is hy geleyt?
 Ik bid maak ons dit vroet;
 Ay! geeft ons dog bescheyt,
 Of wijst hem ons met spoet.
 Maria, sprak den Heer,
 En zy ter aarden neer:
 Rabboni Meester zoet,
 Zoo zeyd' zy, ons tot leer:
 Valt Iesus ook te voet,
 En geeft uw God ook eer.

***Op de Vyfthien Mysterien. Van het heylig Roosen-Kransje.
Eerste Mysterie.
Op de boodschap Maria.***

Stemme: Rosemont die lag gedoooken.

Weest gegroet Maget Maria,
Met des Engels woorden zoet,
Gy zijt die ons komt verblijen,
In des werelts tegenspoet;
Dus uw naam gebenedijt,
Wesen moet tot aller tijt.

Vol van gracy uytgeleesen
Is uw Ziel van God begaaft;
Op dat wy ook zouden wesen
Door uw volheyt hier gelaaft;
Dus uw Naam gebenedijt, Wesen moet, &c.

Met u is den Heer der Heeren,
Waarom zout gy zijn bevreest?
Hel nog Duyvel kan u deeren,
By u is den Heyl'gen Geest;

Dus uw Naam gebenedijt, &c.

Onder Vrouwen, weert gepreesen,
Komt u toe den schoonsten Krans:
Boven alle die God vreesen,
Blinkt uyt uwer deugden glans;

Dus uw Naam gebenedijt, &c.

Nooyt zoo zag men vrugten spruyten,
Als die gy ons hebt gebaart,
Jesum Christum vol virtuyten,

Gelijk ons Schriftuur verklaart;
 Dus uw Naam gebenedijt, &c.
 Wilt dog bidden voor ons allen,
 Nu, en in den laatsten noot;
 Op dat wy niet mogen vallen
 In des vyants strikken snoot;
 Dus uw Naam gebenedijt,
 Wesen moet tot aller tijt.

Tweede Myserie.
Op de Visitatie van de H. Maget Maria.

Stemme: Lestmaal ging ik op eenen.

Staat op mijn Ziel wilt ras ontwaken,
 Went na de Bergen uw gesigt,
 Daar komt Gods Bruyt, dees Aart vermaken,
 Gaat na Elizabeth haar Nigt;
 Die God behaget
 Met Hemels gesugt,
 Dat is dees Maget
 Vol gratie en tugt,
 Nu met Gods Zoon bevrugt.
 Elizabeths vrugt erkent zijn Hoeder,
 Daar toe zoo riep zy, luyt en bly,
 Dat tot my komt mijns Heeren Moeder,
 Daar toe ken ik niet waardig my;
 Want mijn Kint vreugdig
 In mijn lighaam,
 Sprong op verheugdig
 Zoo ras gy bequaam
 My groeten aangenaam.

***Derde Mysterie.
Op de Geboorte Christi.***

Stemme: *Verheft u diep gezugt.*
Ofte: *Zoo lang is 't Muysje vry.*

O Nagt! ô zoete Nagt!
't Geheele Iaar verwagt;
O Nagt! waar in Gods Zoon zijn hooge Throon laat staan,
En gunt zijn kintsheyt ons als kint te raaken aan.
 Geen voorraat voor het Kint,
Zijn arme Moeder vint,
Geen kinderlijk gemak, alleen haar teere Borst
Geeft zy haar lieve Vrugt, en laaft hem in zijn dorst.
 Komt geeft uw zuiver hart,
Van zonden heel ontwart,
Ik weet zy geeft u 't Kint, uw zaligheyt, uw vreugt,
Dat gy het in u ziel gevoeglijk plaatsen meugt.
 Laat dan den deksel zijn
Een zwagtel in zijn pijn,
Uw Liefde die gy weer voor zijne liefde geeft;
Op dat uw ziel hier na by hem in vreugde leeft.
 Geeft gy hem dan uw ziel,
Daar uyt een traantjen viel
Tot laaffenis zijns monts, ik weet hy geeft u weer
Hier vreedde, luk en heyl, en namaals d' hoogste eer.

Vierde Mysterie.
Op onse L. Vrouwe Ligtmis.

Stemme: *Jesus naam komt laat ons.*

Slmeon staakt nu uw zugten;
 Anna ziet hier komt u troost;
 Voor dit ligt moet Satan vlugten,
 Dit 's den Heer die druk verpoost;
 Dit 's ons Vader, 's levens ader,
 Dit is ons *Emanuël*,
 Dit 's ons Broeder, Zielen-hoeder,
 Dit 's d' Heylant van Israël,
 Hemels Vorst, Aerts Prins en Heer,
 Al ons glory, prijs en eer.
 Hemels Ligt wilt u ontfarmen,
 Die verligt ons duysterheyt;
 Ik omhels u in mijn armen,
 Neemt mijn hart, Heer! 't is bereyt:
 En mijn Iaren, die vervaren,
 Laat in vrede Heer uw knegt
 Nu voort rusten: mijn wellusten
 Is te gaan uw wegen regt;
 Want uw ligt is my vertoont;
 Met uw ligt my eeuwig kroont.

Vyfde Mysterie.
Christus onder de Doctoren.

Stemme: *Poliphemus.*

Die gaat wand'len, en moet reysen,
 Wilt eens peysen,
 En met rijp gemoet verstaan;

Hoe dat *Jesus* met zijn Moeder,
 En zijn Hoeder,
 Na Ierus'lem is gegaan.
 Zy zогten *Jesus*, na veel vragen
 Zy hem zagen
 In den tempel, ha! wat vreugt:
 Hy zat onder de Doctoren,
 Haar te hooren
 En te vragen wijse deugt.
 Och! zijn Moeder kond' naauw spreeken,
 Zeyt, met smeeken:
 Ach! qy zогten u met pijn'
 Maar hy zeyt, met liefd' en vreesen:
 Ik most wesen
 Daar mijn Vaders zaken zijn.
 Onsen *Jesus*, (God aansienlijk)
 Ging zoo vriend'lijk
 Met heer an na Nazareth;
 Daar hy beyd' zijn Ouders dienden,
 (Als Gods vrienden)
 Om vervullen 's Hemels wet.
 Goeden *Jesu* wilt my geven
 In dit leven,
 Dat ik u gestadig zoek;
 Op dat ik mag zijn gerekent,
 En geteekend,
 Als uw Kint, in uwen Boek.

Zesde Mysterie.
Christus in't Hofken.

Stemme: *Ik mag my wel beklagen.*

OCh ziet mijn Iesus strijden,
 Hy weet den tijt gemaakt

Van zijn onlijd'lijk lijden;
 O ziel! proeft dat hy smaakt:
 Zijn Vader wil hy stillen,
 En my verlaten niet:
 Hier strijt het Vleesch en Wille;
 Barst Hem'len van't verdriet.

Och! daar komt hem te vooren
 Dat hem te lijden staat;
 't Verwijt dat zal hy hooren,
 En mijn bedreven quaat;
 Die pijnen en de smarten
 Die hem haast zijn bereyt:
 Gy laauwe traage harten,
 Och! nu met Iesus schreyt.

O Iesu Herder goedig!
 Verbrijselt ook mijn hart,
 Gy strijt voor my zoo bloedig,
 GY draagt voor my de smart:
 Och! laat mijn woeste zinnen
 Getoont zijn door uw pijn:
 O spiegel van der minnen!
 Ontfermt u over mijn.

Zevende Mysterie.
Christus Gegeesselt.

Stemme: *Florida.*

Verschrikt ach Elementen al!
 Davert Hemel en Aartsch dal!
 Och wat zal hier gebeuren!
 O ziet! dit is om dy,
 De Heer Iesu leyt voor my:
 O ziele wilt nu treuren.

Hy die het al geschapen heeft,
 Onderhout, en 't leven geeft,
 Ontbloot men van zijn kleeden:
 Zijn mont niet open doet,
 Ik zie een beek van bloet
 Beverwen al zijn Leden.

Zy slaan met roeden alsoo stijf,
 En doorwonden Iesus Lijf;
 O Herder vol genaden!
 Gun dat ik voor u kniel,
 Om met uw bloet mijn ziel
 Te zuyv'ren en te baden.

Agtste Mysterie.
Christus wordt Gekroont.

Stemme: Repicavam.

ZOete Iesus
 Hoe stroomt uw heylig bloet?
 Uw doorne kroon beschaamt den Roosen-hoet:
 Uw doorne kroon beschaamt den Roosen-hoet:
 Door dees Throoning
 En Krooning, ô Koning!
 Bezweek al wat gedagt of reden heeft:
 Zoo wy niet vonden
 In uwe wonden
 Dat ons't leven geeft.
 Felle Doornen
 Hoe steekt gy in mijn hert!
 Maakt dat mijn hoogmoet hier door need'rig wert:
 Maakt dat mijn hoogmoet, &c.
 Laat dees smarten
 Vry tarten,
 Ons' harten,

Iesu, en brengen tot ootmoedigheit;
 Op dat uw pijnen,
 Zijn medicijnen
 Tot ons zalgheit.
 Zoete Iesu,
 Laat tot uw lijden zijn
 Een troost in alle mijn ellend' en pijn:
 Een troost in alle mijn ellend' en pijn:
 Hoe b'schamen
 Wu stramen,
 Al t' Zamen
 Mijn Ziel, die eeuwig in droefheit moet zijn,
 Zoo zy niet vonde,
 In uwe wonde
 Haare medicijn.

Negende Mysterie.
Christus draagt het Kruys.

Stemme: Amarilli meia belle.

O Iesu ach mijn schoone!
 O Bruyd'gom van mijn ziel!
 Is dit een Kroone,
 Een Throon die u beviel?
 O Koning tragt gy zulk elent te vinden,
 En zoekt gy dus uw Beminde?
 Wilt gy ons nooden
 Door uw Bloet, en duysent dooden?
 Zoete Iesu, soete Iesu, soete Iesu, ô mijn schoone.
 Goddelijken Alcides,
 Athias die door 't Kruys,
 Sleutel des Hemels,
 En Koning Davids Huys,
 Opent de poort des Hemels voor uw Kind'ren:
 O Samson wie zal ons hind'ren?
 Uw lief' en kragten

Gaan boven alle magten:
 Zoete Iesu, zoete Iesu, zoete Iesu, mijn beminde.
 Wie torst hier op zijn schoud'ren
 Zoo zwaar een Kruys bereyt?
 En kiest dees smarten,
 Wat voelt mijn ziel nu leyt!
 Ach 't is Gods Zoon, hy draagt hier onse schulden:
 Zie Mensch wat dat God wil dulden!
 Om uwe zonden, Draagt hy al dese wonden:
 Zoete Iesu, soete Iesu, soete Iesu, ô mijn schoone.

Thiende Mysterie.
Christus Gekruyst.

Stemme: Harderinne.

O Mijn ziele!
 Treet na Calvarien uyt Ierusalem,
 Wilt eens vernielen
 Uw yd'le lust, en hoort na *Jesus* stem:
 Hoort hoe hy dorst na uw verlooren ziel;
 Ey laat u vinden
 Die u beminde,
 En zoo besinde;
 Een Koning rijk gekroont,
 Getroont,
 Gehoont,
 Eylaas met doornen viel.
 De schoonste Roosen
 Die groeijen op geen Grieksche Berg, ô neen!
 Men zietse bloosen
 Op Golga Salems Kruys-berg, hart van steen;
 Daar zietmen 't root onnosel Heylig Bloet
 Gestremt tot Roosen,
 Die geurig bloosen,
 Met dauw be kroosen

Van Goddelijke geur,
 Wiens keur,
 Gaat veur,
 De schoonste Roosen-hoet.
 O mijn Ziele!
 Ontwaakt alhier uyt uwen ydelen droom;
 Wilt vernielen
 Uw yd'le lusten, met dees resentoom:
 Dees Middelaar aanschout van 't nieuw verbont
 Hy geeft u teeken:
 Kust vry zijn bleeke,
 Schier heel bezweeken,
 En lieve Rosemont:
 O mont!
 O mont!
 Maakt mijne Ziel gesont.

Elfde Mysterie.
Verrysenisse Christi.

EEn Tortelduyfken zuyver en reene,
 Was zeer bedrukt en in gevaar,
 Het queelde treurig, och het was alleene!
 Zy had verlooren haar wederpaar;
 En zy riep: ô Heer! in mijn harte geprent,
 Wie zal my laven?
 Waar is de Vrient die mijn Ziele bemint?
 Hy is uyt den Grave.
 Dit Tortelduyfje was Magdalene,
 Haar Liefde heeft droefheit gebaart;
 Haar oogen vloeyden als Fonteyne,
 Om het verlies van haar Heere waart;
 En zy riep: ô Heer! in mijn harte geprent,
 Waar moogt gy wesen?

Waar zijt gy Vrient die mijn Ziele bemint?
Zijt gy dan verresen?

Tot in het Hofken naar haar vermoene,
Zogt zy Iesus met rijpen raat;
Om Iesus Liefde was 't haar te doene,
Smorgen vroet in den Dageraat;
En zy riep: ô Heer! in mijn harte geprent,
Laat droefheyt enden:
Waar zijt gy Vrient die mijn Ziele bemint?
Wilt u tot my wenden.

Doen sprak den Engel in korter stonden:
Wilt niet bevreest zijn, nog niet beeft,
Al hebt gy Iesus nog niet gevonden,
Hy is verreesen, en hy leeft;
En zy riep: ô Heer! in mijn harte geprent,
Verstroost mijn rouwe:
Komt dog mijn Vrient die mijn Ziele bemint,
Dat ik u aanschouwe.

Als een Hovenier zag zy haar beminde,
Die zy met traanen hadde gesogt,
En in het Graf niet en konde vinden,
Daar zy de Balsem toe hadde gekogt;
En zy riep: ô Heer! in mijn harte geprent,
Ik wil u eeren,
Gy zijt de Vrient die mijn Ziele bemint,
Die Heer der Heeren.

Komt laat ons volgen nu Magdalene,
En de Heer Iesus houden vast,
Die ons van zonden zal maken reene;
Christus is van de doot ontlast,
Die ons zuyver maakt en van zonden klaar;
Gy zult verrijsen,

Volgt Iesus naar in druk en lijden zwaar,
Tot in't Paradijse.

***Twaalfde Mysterie.
Hemelvaart Christi.***

Stemme: *Nu zig ondankbaar.*

Eer uyt der Aarden breeken Zonne stralen,
Springt uyt den slaap mijn Ziele Godes Bruyt;
Mijn Lief wil huymen na zijn Vaders Zalen,
Hooft hem ontmoeten een Hemels geluyt;
Al de Eng'len, Archangelen daar de'er,
Verwellekommen haaren God en Heer:
Och waar ik nu mee ter vlugt metter vaart,
Op d'Olijf-berg met zijn Vrienden vergaart.
Veel zal'ge leering' voort-bragten zijn lippen,
Het Schaapje te zoeken was zijn genugt;
Haast u mijn Ziel eer hy u gaat ontslippen,
Knielt aan zijn voeten met een diep gesugt;
Liefde bragt hem neer, en liefd' hem weer trekt,
Door liefde uw handen tot hem uyt-strekt:
Mijn Heer, mijn Helper, die mijn Ziel bemint,
Waar gaat gy nu heen zonder my uw Kint?
't Is uw genoeg en alle uw wenschen,
En uw begeerten, uw wille, uw lust,
Te wesen met de Kinderen der Menschen;
Wel zalig is hy die in uw wil rust:
O Vorst des Hemels, met liefde doorblaakt,
Uyt liefde gy voor ons nu plaatse maakt;
O geveer van liefde, vreugde en vree,
Vertrekt gy, ach neemt uw schaapje dan mee.

Daar zien ik een wolk op d'Aarde neerdalen,
 Die lommert hem om, daar mee hy verscheyt;
 Al d' Hemelsche Geesten haar Prins in-halen;
 d' Afgronden beven door zijn Majesteyt:
 Mijn Trooster! ey trekt mijn ziele by u!
 Mijn Heylant, mijn Hoope, och haalt my nu!
 Och Hoeder! mijn Harder, ziet neer op mijn,
 Op d'Aarde te blijven dat is my pijn.

Och mogt ik met u ten hemel op-varen,
 Mijn Iesu, mijn Prins, u min ik alleyn!
 Och rukt my uyt 's werelts zeer woeste baren!
 Mijn Ziel dorst na u als 't Hert na d' Fonteyn:
 Mijn Vader, ach voet met Hemelsche spijs
 Mijn zugtende ziele in't Paradijs:
 En stuurt ons nu weer uw Geest tot een pant;
 Och leyt ons in het blijde Vaderlant.

Derthiende Mysterie.

Op 't H. Hoog-tyt van Pincxteren.

Stemme: Puykje van de wonder-steden.

IN vervolging, en onweder,
 Zoo gedenkt, hoe d'Heyl'gen Geest,
 Op d' Apostelen onbevreesd,
 Met een kragt van wint quam neder,
 En vervulden 't heele Huys,
 Met een over-groot gedruys;
 O zy waren zoo bekommert!
 Maar Gods Geest en 's Hemels kragt
 Die heeft haar al t'zaam omlommert,
 Niemant doen om vreesse dagt.
 Hemels kragten, Ziels vermaken,

Zuyv're gaven, Heyl'gen Eer,
 Daalden in haar harten neer,
 Alle tongen, 's werelts spraaken,
 Rijke kennis, wijsheyt groot,
 Gods Geest in haar zielen goot:
 Om Gods Rijk het al te laten,
 Rijkdom, Schoonheyt, lust op aart;
 't Lijden Christi aan te vaten.
 Och dit was haar alles waart.

In dees goe gereyde zielen
 Hemels yver is geteelt;
 Iesus was haar lust en weelt:
 Beeken op haar wangen vielen,
 Vreugt des harten, Ziels geneugt,
 Daar borst uyt Gods lof verheugt,
 Daar was wijsheyt aller Wijsen,
 Zy verbeyden 's Heeren Naam,
 's Hemels Lied' de Ziel deet spijsen,
 Van Gods Vrienden zeer bequaam.

Zoete Iesu die uw volken
 Nimmermeer als weesen laat,
 Zijt u ook ons hulp, ons raat;
 Dauwt op ons, ô Hemels Wolken!
 Uw Drie-eenigheyt, mijn al
 Zy bevolen uw Schaap-stal.
 Mildten Vader zent van boven
 Uw Geest in mijn dorre ziel,
 Om uw Majesteyt te loven;
 Voor uw Throon ik neder kniel.

Veerthiende Mysterie.
Van Maria Hemelvaart.

WAt wonder wie is dese,
 Die zoo hoog wort geresen, wort geresen, wort geresen?
 D' Engelen ruymen haar,
 d' Engelen ruymen haar,
 d' Opperste Stede!
 Vaart op, vaart op 't is rede,
 Vaart op, vaart op 't is rede,
 Edelste Maagt van Iesse,
 Edelste Maagt van Iesse,
 In ziel en leden;
 Want zoo hoogen Princesse,
 Want zoo hoogen Princesse,
 Komt zulden stede, Komt zulken stede.

Komt, komt ik zal u kroonen,
 Met Samier en Harmonen, en Harmonen, en Harmonen,
 En met het dierste Gout,
 En met het dierste Gout,
 U doen bekleeden:
 Vaar op, vaart op, &c.

Steunt op uw beminde,
 Tot dat gy komt te vinden, komt te vinden, komt te vinden,
 Verr' boven Seraphim,
 Verr' boven Seraphim,
 d' Hemelsche vrede:
 Vaart op, vaart op, &c.

Van hier wilt dog gedogen,
 t' Helpen ons krank vermogen, krank vermogen, krank vermogen,
 Hemelsche Koninginne,
 Hemelsche Koninginne,
 Door uw gebeden;
 Vaart op, vaart op, &c.

***Vyfthiende Mysterie.
Krooning van Maria Moeder Gods.***

Stemme: *Carileen.*

MArya
 Wort hyuden Koninginne,
 God schenkt haar des Hemels Kroon,
 Daar na zy heeft getragt,
 En ook verwagt;
 Want zy is Moeder van zoo waarden Zoon;
 Dies als nu
 Vereeren dees Vriendinne,
 Al de Eng'len zeer verheugt,
 De Moeder van haar Heer,
 Met Hemelsche eer:
 Al 't Hemels Heyr bedrijven groote vreugt:
 d' Heylige Schaare
 Met veel melody,
 Gesang en Snaaren,
 Vereeren zeer bly
 Haar Kroon,
 En Throon,
 In eeuwigheyd,
 Welk is,
 Nu gewis,
 Dees zuyver Maagt bereyt.
 Och wat Lof
 Komt toe alsulken Moeder,
 Door haar Moederlijke Min!
 Wat heeft zy niet verdient
 By haar Zoon en Vrient,
 Om te worden een hemelsche Vorstin!
 't Hemels Hof,
 Om onse Ziels-behoeder,

Haar een eeuw'ge Eere geeft;
 Want hy in haar Lichaam,
 Zuyver en bequaam,
 De mensch'lijk' Natuur aangenomen heeft;
 Dees zuyv're Maget
 Droeg 't Kint onbesmet;
 En God behaget,
 Die reyn is en net:
 Och zy,
 Was vry
 Van vuyle zont:
 Nu denkt,
 Wat God schenkt
 Tot wissel van haar pont.
 Hoe vereert
 Een Mensch hier zijn Vrienden,
 Die hy belijft en bemint:
 Denkt met wat vreugt ontmoet,
 En eer hy doet
 Zijn waarde Moeder, zoo getrouwen Kint:
 Hy begeert
 Te eeren die hem dienden:
 In wien heeft hy meerder lust,
 Als die hem in de kout,
 In armoet benout,
 Heeft bedekt, verwarmt, en zoo veel gekust?
 Och die 't mogt vatten,
 Of eens waar verthoont,
 Met wat al schatten
 Zy nu is gekroont:
 Den Mensch,
 Zijn wensch,
 En zigt voor niet;
 Wat d' Aard',
 Hem voor waard'
 Of schoonheyt immer biet.

Paasch-Gezangen.***Stemme: De Vogelkens in der muyten.***

CHRistus is op-gestanden,
 Al van de Ioden haar handen;
 Dus willen wy allegaar vrolijk zijn,
 Christus zal onse verlosser zijn.

Alleluja.

Was Christus niet verresen,
 Al met zijn Goddelijke wesen,
 Wy waren gebleven in groote noot;
 Wy moesten al sterven de eeuwige doot.

Alleluja.

Christus die voer ter Hellen,
 Om daar in vrede te stellen,
 Die in duysternisse lagen zoo zeer bezwaart,
 God heeftse met zijn eeuwige Ligt verklaart.

Alleluja.

Gy Princen, gy Helsche zoorten,
 Doet open uw Muuren en uw Poorten,
 Uwen roof die wert u nu onthaalt,
 Christus heeft al onse schult betaalt.

Alleluja.

Christus met groote eerwaarde,
 Zijn lieve Moeder die hy openbaarde,
 Zijn Lichaam klaarder dan de Sonneschijn,
 Onsterffelijk verlost uyt alle pijn.

Alleluja.

Christus vantse in weene,
 Die zuyvere Maria Magdalene;
 God heeftse vertroost in haar verdriet,
 Als eenen Hof-man, 't is alsoo geschiet.

Alleluja.

Twee Discipelen quamen gaande,
 Na Emaus, zy waren verstaande,

Christus lijden zy waren zoo wel gehoont;
Als een Pelgrim heeft hem God vertoont.

Alleluja.

Weest Christus lijden gedagtig,
Hy is ons Paasch-lam waaragtig,
Geoffert aan den Kruyce voor onse misdaat,
Dat dede die Ioden haar valschen raat.

Alleluja.

Verbijt u gy Christ'nen in t' gemeyne,
Met Maria die zuyvere fonteyne;
Die Koompanschap die Iudas heeft gedaan,
Dies is ons alle zoo wel vergaan.

Alleluja.

Christus heeft neder gesonden
Den Heyl'gen Geest, met vuurige Tongen,
Op den vijftigsten dag, als hy hadde voorseyt,
Zijn Apostelen hebben daar na verbeyt.

Alleluja.

[Al waarde God den Zoon]

Stemme: *Als 't begint.*

AL waarde God en Zoon,
Zal ik uw aanschijn schoon,
Nog langer moeten derven?
Neen Moeder 't is nu al volbragt,
Ik ben verresen uyt het Graft,
En zal nu niet meer sterven.

Ach! wie is nu zoo sterk,
Die ons den zwaren Serk,
Zal went'len van de deuren:
Komt treet maar toe tot aan het Graf,
Den zwaren steen die leyt daar af;
Wat vreemts zal ons gebeuren.

'k Zie aan de regterhant,
Een Hemelsche gesant,
Met witte kleed'ren blikken:
Vrouwtjens devoot en droef van geest,

Komt nader by my onbevreesd,
En wilt u niet verschrikken.

Den luyster zijns gesigts,
Is als den schrik des ligts,
Van helle blicxems stralen:
Den schrik is voor het vuyl gespuys,
Die Iesum sloegen aan het Kruys,
En op zijn Godheyt smalen.

Gy die nu uwen Heer,
Hier zoekt uyt liefde teer,
Moet voor geen Engel vreesen:
Den Heer die pijlijk was gekruyst,
Is blijdelijk van hier verhuyst,
En vander doot verresen.

Maakt dese blijde maar,
d' Apost'len openbaar,
Met Petro, die bedroeft zijn:
Komt laat ons treden op het pad,
En haastig loopen naar de stad,
Daar mag niet lang vertoeft zijn,

O Iesu! Meester zoet,
Ik bid met tranen vloet
Mijn zonden wilt vergeven:
Ach Petrus! die nu droevig zijt,
Weest vrolijk en met ons verblijt,
Den Heer die is in't leven.

Ach! my ellendig mensch,
Met wat een Herten wensch,
Wou ik met hem ter doot gaan!
Petro ik zag uw open hart;
Maar gy moest blijven buyten smart,
En ik alleen in noot staan.

Fy, dat een vuyle Maart,
My maakte zoo vervaart,
Dat ik u af viel Heere:
Petro dat was alsoo versien,
Gy moest uw eygen smaatheyt zien,
Om and're wel te leeren.

[Waar dus ras, dus vlijtig heen]

Stemme: *Bell' Iris.*

WAar dus ras, dus vlijtig heen,
Eer de gouden Son zijn stralen,
Heeft op d'aarde laten dalen,
Zegt Maria Magdaleen?

Waar na zoekt gy, waar na vraagt gy,
Of wat tragt gy hier te zien?
Na wien speurt gy, na wien jaagt gy,
Dus beladen met uw driën?

Nademaal dat hier ontrent,
Daar dees wreede Moordenaren,
Een gezegelt graf bewaren,
Geen van drieën is bekend:
En na dat ik kan bespeuren,
Vraagt en zoekt gy na die geen.
Die drie dagen van te veuren
Heeft zoo zwaaren stijt gestreen.

Zoekt, doorsnuffelt waarde Vrouw,
Ziet alom naar uw beminde;
Vraagt, gy zult hem nog wel vinden,
Maar verlost van al zijn rouw;
Want uw Bruyd'gom is verresen,
Uwen schat en is hier niet:
Treet vry derwaars zonder vreesen,
En ziet watter is geschiet.

Ziet den steen is afgewent,
Van den grave, daar de leden,
Rusten tot den dag van heden,
Van die alles is bekend:
Ziet de doeken, ziet het linden,
Ziet voor al het doots-gewaat
Daar men 't lichaam in ging winden,
Waar na gy nu zoeken gaat.

En zijt gy nog niet voldaan?
Ziet die eeuwig voor hem buygen,
Zullen u ten vollen tuygen,
Dat hy is van hier gegaan:
Hierom vreest niet, wilt niet schromen,
Ziet gy nu niet die gy zocht,
Gy zult hem wel haast bekomen,
Die ons alles heeft gekogt.

[Waar zoek ik u, eylaas wat raat]

Stemme: *Helaas myn zugjes.*

WAar zoek ik u, eylaas wat raat!
 Die Heylant, die mijn ziel zoo zeer beminde,
 Dat ik in't Graft hem niet en vinde;
 Ziet hier den zweet-doek, en het doot-gewaat:
 Wie mag hem hebben weg geleyt?
 Ach! kan my niemant daar van doen bescheyt?
 Ik zou hem weg halen, nemen en dragen,
 En brengen ter stee,
 Eer het begon te dagen,
 Daar hy bleef in vree.

Ach goeden vrient, zeg Hovenier,
 Weet gy niet wie mag hebben weg genomen,
 Het Lichaam dat hier was gekomen,
 En voor drie dagen men begroef alhier?
 Maria Vrouw kent gy my niet?
 Wat weent gy om die gy hier voor u ziet?
 Rabboni Meester, zijt gegroet van harten,
 Nu is al mijn druk,
 Verdriet, rou, pijn en smarte
 Gekeert in geluk.

O zalig uur, ô blijden dag,
 Dat ik u mijnen schat heb weer gevonden;
 De liefde heeft my hier gesonden,
 Wel laat toe dat ik u omhelsen mag.
 Maria my dog niet en raakt,
 Uw yver matigt, en uw lust nog staakt;
 Ey wilt in 't hart uw blijdschap nog wat sparen,
 Want ik in persoon,
 Nog niet ben op-gevaren,
 Tot mijn Vaders Throon.

Maar gaat gy tot mijn Broeders heen,
 En boodschapt die uyt mijnen mont en name;
 Want daarom ik u tegen quame,

Dat zy haar houden nog wat vast by een:
 En dat ik vaar naar mijnen God,
 Uw Vader, Schepper, Heer en hoogste lot;
 En dat ik weer zal haast'lijk by haar komen,
 Want ik Thomas moet
 Zijn ongelooft betomen,
 Tot des Menschen goet.

Op den H. Paasch-dag.

Stemme: *O Kers-nagt.*

O Paas-nagt verdwijnt na ons wenschen,
 Uw dageraat verheugt ons menschen,
 Een ligt neemt ons veel droefheit af:
 Drie Vrouwen met veel druk beladen,
 Zeer vroeg, Voor Son, met yver traden,
 Om God te zalven in het graf.

Voor Son sijn zy aan't graf gekomen;
 Maar hebben haast met druk vernomen,
 Een steen zeer zwaar gedekt op 't graf;
 Zy spraken, begosten te zeggen,
 Wie zal ons desen steen af-leggen?
 Maar omsiende was die daar af.

In 't wit den Engel Gods zy vonden,
 Sprak, vreest niet, ik zal u verkonden,
 Gy zoekt Iesus van Nazareen,
 Hy is hier niet, hy is verresen,
 Verandert in een heerlijk wesen,
 Gaat hy u voor in Galileen.

Nu gaat en boodschaft zijn beminde,
 Dat zy aldaar hem zullen vinde,
 Gelijk hy haar ook heeft geseyt.
 Zoo haast zy dese last ontvingen,

Zy t' zaam met groote blijfchap gingen,
En hebben dese maar verbreyt.

Zeer ras Petrus en Iannes loopen
Voort na het graf, zy vonden 't open,
Met doeken gints en daar beleyt;
Als zy niet anders daar en vonden,
Keerden zy droevig tot dier stonden;
Want hadden nog geen regt bescheyt.

Ons Heer in Hovenieren kleeren,
Ging hem tot Magdalena keeren:
Sprak: wat weent gy bedroefde Vrouw?
Zy sprak: mijn Heer is weggenomen,
Ik weet niet hoe by hem te komen;
Daarom leef ik in grooten rouw.

Maria sprak: den Heer, zy kende
Hem, en voort zy haar na hem wende,
Sprak Rabboni, met vreugde groot:
Den Heer sprak: wilt my niet genaken,
Veel minder aan mijn lichaam raken,
Ik ben verresen van de doot.

Maar gaat en wilt het voort vertellen,
Aan mijn Discip'len en Gesellen,
Dat ik opwaarts nu wederom
Zal gaan na mijn Vader verheven,
En eeuwiglijk met hem zal leven,
Tot dat ik eens ten oordeel kom.

Ach God! laat ons met u verrijsen;
Op dat wy eeuwiglijk u prijsen,
Voor al uw ongemeten goet,
Dat gy ons doet tot allen tijden,
En ons gedaan hebt door uw lijden,
Nu ook door uw verrijsen doet.

[O Feestlijk dag, Gegroet zoo moet gy wesen]

Stemme: *Den tyt is hier.*

O Feestlijk dag,
 Gegroet zoo moet gy wesen,
 Zonder wee-geklag,
 Tot aller tijt ge-eert,
 Op u men zag,
 Al van der doot verresen
 Iesum, die daar lag,
 Tot in het graf verneert;
 Hy nu triumpheert,
 Zijn glori' is vermeert:
 Het Hensch-gebroet heeft hy verstoort,
 Den duyvel met de doot versmoort;
 Hy zit triumphant,
 Aan 's Vaders regter-hant.
 Het Hensch, &c.

Dit is den dag,
 Die God den Heer der Heeren,
 Na Schriftuurs gewag,
 Gemaakt heeft t' ons profijt;
 Dus elk wel mag
 Met vreugde jubileeren,
 En meer als hy plag
 Zijn in den geest verblijt;
 Ook den Tempel klaar
 Vercieren, en 't Autaar:
 Dat desen dag gecelebreert
 Met wesen, en gefestireert:
 O gy Christen schaar!
 Maakt nu blijschap eenpaar
 Dat desen, &c.

Ons Paasch-lam reyn,
 Is Christus onsen Heere,
 Op-geoffert pleyn
 Als hy vergoot zijn Bloet,
 Wilt algemeyn,
 Uyt uw ziel expurgeeren
 't Suur-gedeessemt greyn,
 En wesen versch en zoet;
 Op dat gy opregt,
 Zijt door de waarheyt slegt;
 En voor der Zielen hongers-noot
 Meugt eeten ongedeessemt broot:
 Als gout ook wesen puur,
 Gesuyvert door het vuur.
 En voor, &c.

Haar droefheyt is al t'zaam verdweenen,
 Iesus haar Zoon, Iesus haar Zoon, Alleluja,
 Is glorieus aan haar verscheenen.

De droef bedrukte Magdaleen,
 Vertroost den Heer haar bitter weene,
 Als Hovenier, als Hovenier, Alleluja,
 Is Iesus Christus haar verscheene.

Als Cleophas met zijn gesel,
 Naar Emaus op den wege spraaken,
 Komt Iesus haar, komt Iesus haar, Alleluja,
 Met zijn presentie vermaken.

Verblijt, verblijt u Christen schaar,
 Mijn ziele wilt uw Heylant prijsen,
 Door waare boet, door waare boet, Alleluja,
 Om waarlijk met hem te verrijsen.

Hy heeft hem ons geopenbaart,
 Zijn waardig Vleesch en Bloet gegeven;
 Verrijst ô Ziel, verrijst ô Ziel, Alleluja,
 Om 't eeuwig Paasscha te beleven.

Maandag na Paasschen.

Stemme: O zalig heylig Bethlehem.

Verblijt u Christ'nen in't gemeen,
 Want uwen Heylant is verresen,
 Hy gaat u voor in Galileen,
 Verandert in een heerlijk wesen.

Drie Vrouwen zijn vroeg opgestaan,
 Maar vonden niet die geen zy zogten;
 Dies zy met druk en ancxst belaan,
 Dees maar aan haar geselschap brogten.

Een Engel Gods die sprak ons aan:
 Gy zoekt Iesus uwen beminden,
 Hy is hier niet, hy 's opgestaan,

In Galileen zult gy hem vinden.

Sint Peter met zijn ander maat
Die liepen haastig om te zoeken;
Dog vonden niet (het was te laat)
Dan schoon' en witte linne doeken.

Iesus in schijn van een Tuyn-man,
Verschijnt Maria magdalena:
Rabboni Meester sprak zy dan,
Wanneer zy hoort haar naam Maria.

Twee and're mannen gingen voort
Om 't Kasteel Emaus te genaaken,
Een Pelgrim komt met haar te woort,
Als zy van 't lijden Christi spraaken.
Haar kleyn geloof misprees den Heer,
Ging haar de schriften openbaren,
Van Moyses, en Propheeten meer,
Al die van hem geschreven waren.

Zy dwingen hem met haar te gaan,
Om haar te leeren en te stigten:
Den Heer neemt dit gewillig aan;
Want hy haar oogen woud' verligten.
Met haar ingaande, zegent hy
Het broot, en brak het ook met eenen:

Zy brengen dese boodschap ras,
Aan d' elleve met haar gesellen,
Dat God waarlijk verresen was,
En gingen haar de zaak vertellen.

Christi Hemelvaart.

Stem: *Ay schoone Nymph aanziet.*

CHRistus komt by zijn Discip'len elve,
Aan tafelen vergaart,

Hy berispt haar door zijn woorden zelve,
 Over haar quaden aart;
 Dat zy ongeloovig bleven in desen,
 Niet willig wilden nemen aan,
 Dat haaren Heer was opgestaan,
 En weer verresen.

Hy belast haar alle om te gaan preeken
 Het Evangely klaar,
 En zy tot alle menschen zouden spreken
 Dat het waaragtig waar,
 Wie niet gedoopt was, en wilde gelooven,
 Al niet en zouden zalig zijn,
 Maar eeuwig in de Helsche pijn
 Worden verschoven.

Hy sprak, veel teek'nen zullen zy uytwerken
 Die regt geloovig zijn,
 Waer door men klaerlijk wel zal kunnen merken
 Dat het zijn van de mijn;
 Duyvelen zullen voor haarlieden vreesen;
 Spreken met nieuwe tongen klaar;
 Slangen zullen niet schade~~n~~ haar; Zieken genesen.

Dus spreekende zoo is hy weg genomen
 Voor haar, van deser aart;
 Zy zagen daar twee mannen by hem komen,
 Als hy ten hemel-waart,
 In haar aanschouwen, nu was op-gevaren:
 Gekleet in schoone kleed'ren wit,
 Die spraaken, mannen wat is dit
 Dat gy wilt staren?

En opwaarts zien al na den hoogen hemel,
 Daar uwen Heer nu is?
 Een wollik quam, met een zeer sterk gewemel,
 Als eene duysternis,

Van boven neder van den Hemel zweven,
 Voor haar oogen alle gelijk,
 Als God in zijne Hemelrijk,
 Nu waarverheven.

Hy zit nu ter regter-hant van zijn Vader,
 Verheven in den Throon,
 Van waar hy wederom zal komen nader,
 En geven yder loon:
 Zijn vonnis zal hy dan over ons geven,
 Dat yder zal zijn regt ontfaan,
 Van alles wat hy heeft gedaan,
 Hier in dit leven.

Aanroeping des H. Geest.

Op de Wijse: *Als 't begint.*

KOmt tot ons Heyl'gen Geest,
 Wilt in ons harte dalen;
 Ontsteekt dat aldermeest
 Met uwe stralen.

Want gy waaragtig zijt
 Een vuur, en God Almagtig,
 Die onse Ziel verblijft
 Met liefde kragtig.

Gy zijt een schoon Fonteyn,
 Oorsprong van alle deugden,
 Vol van geneugte reyn,
 Een God der vreugden.

Door uw liefde verwermt
 Ons hart tot allen stonden,
 Zoo worden wy beschermt
 Van alle zonden.

Verdrijft van ons het quaat,
 Blijft by ons vroeg en spade,
 Geeft gracy, hulp en raat,

Door uw genade.

Aansiet ons in dit dal
Met uw barmhert'ge oogen,
Wilt druk en tranen al
Met peys af-droogen.

Op dat wy tog hier naar
U met den Vader boven,
En God den Zoon eenpaar,
Eens eeuwig loven.

[Doen den tijt, Pincxter gekomen was]

Stem: 't Vuur brant zeer.

DOen den tijt,
Pincxter gekomen was,
Zijn verblijt,
Al Gods Discip'len ras;
Zy waren nog by een vergaart,
Haar harten nog te zeer bezwaart;
Dog zijn verligt,
Door een wonder gesigt.

Een geluyt,
Is daar by haar gehoord,
Dat quam uyt,
Den hoogen hemel voort,
Regt of daar quam een sterken wint,
En dat vervulde zeer gezwint
Het gantsche huys,
Met een zeer groot gedruys.

Nog quam daar,
Op dese zelve uur,
Neer op haar,
Gevallen als een vuur,
Gedeelde tongen over al,
Die zaten op dit gants getal:
De minst en meest
Ontfing den Heyl'gen Geest.

Elk een sprak,
Na hem den geest in gaf,
Met gemak,
En het viel haar niet straf,
Wat spraak dat hy woud' spreken daar;
Alwaar d' omstanders al te gaar
Hebben gehoord,
Yder zijn eygen woort.

Spraken doen,
Wel wat een wonder zaak!

Onvermoen,
 Hooren wy onse spraak
 Hier spreken van de Galileen,
 Zoo klaarlijk, dat van ons niet een
 Regt zeggen kan,
 Daar seylt een letter an.
 Zoo Parten,
 Als meed'den Mediaan,
 Elamiten,
 En ook Mezopotaan,
 Cappadoos, Ponten en Iudeen,
 Asen, Prugen en Pamphileen,
 Van Egipten,
 Cirenen van Liben.
 Van Romen,
 De Ioden en nog meer,
 Heydenen,
 Bekeert tot Iootsche leer,
 De Creten en den Arabier,
 Elk hoort zijn taal nu spreken hier:
 Zy staan bedeedst,
 Een yder was bevreest.
 Altemaal,
 Spraaken zy met een woort;
 In zijn taal,
 Heeft yder hier gehoord,
 De wonder werken van den Heer,
 Die wy nu moeten meer en meer
 Prijsen altijd,
 waar dat gy bent of zijt.
 Heylig Geest,
 Komt op ons dalen mee,
 Op dit Feest,
 Komt schenkt ons dog u vree:
 Ontsteekt dog vuurig ons gemoet,
 Uw innig vuur de ziele voet:
 Het vuur brant zeer,
 Gods liefde nog veel meer.

[Zoo lief heeft God Vader verheven]

Stem: *Nero schoonste van uw gebuuren.*

ZOo lief heeft God Vader verheven,
 Ons werelts menschen gants getal,
 Dat hy zijn Zoone heeft gegeven,
 Om ons te helpen over al.
 Als wy te regt wilden gelooven,
 Niet laten zou verlooren gaan,

Nog ons van's Hemels regt berooven;
Maar doen een eeuwig loon ontfaan.

God heeft zijn Zoone niet gesonden,
Om te oordeelen haar misdaat;
Maar om de waarheyt te verkonden,
En te behouden voor het quaat.

Wie regt gelooft zal hy niet straffen,
Nog geven eenen quaden loon:
Maar hy zal hem veel quaats verschaffen,
Die niet gelooft heeft in zijn Zoon.

Dit zal de menschen meest bezwaren,
Dat 't ligt 't welk hier gekomen is,
Haar oogen niet en kan verklaren,
Maar blijven in hun duysternis.
Om dat haar werken niet goet waren,
Zoo hebben zy het ligt versmaat:
Want wie met zonden haar bezwaren
Die krijgen tot het ligt een haat.

Die weynig volgen goede werken
Die komen zelden tot het ligt,
Om haare zonden niet te merken,
Of te beschouwen voor 't gesigt.

Maar die wil in de waarheyt leven,
En door zijn daat een ander stigt.
Die zal hem nooyt van't ligt begeven,
Maar stelt zijn leven in het ligt.

Wie regt bemint den Heer gepreesen,
En leeft na zijne wetten wel,
Die heeft hier nooyt ymant te vreesen,
Nog mensch, nog doot, duyvel, nog hel.

Ik bid u dan mijn God verheven,
Verligt mijn hart en mijn gesigt,

Dat ik altijd in u mag leven,
En wand'len in het eeuwig ligt.

[Komt ongeschapen Heylig Geest]

Stem: *Veni Creator.*

KOmt ongeschapen Heylig Geest,
Besoekt het hart van minst en meest,
Laat door uw' grati' zijn versagt,
Die gy geschapen hebt door magt.
Gy wort genoemd den Trooster zoet,
Des alderhoogsten gave goet:
Fonteyn des levens, liefden brant,
Een Zalvinge des Geests playsant.
In gaven zijt gy zeevout,
Die u ons heeft beloofd, betrouwt:
Den vinger van Gods regterhand,
Rijkt ons van taal en van verstant.
Met wijsheyt verligt onsen zin,
Maar 't hart ontsteekt met reyne min;
De zwakheyt van ons lichaam teer
Sterk 't uwen dienste meer en meer.
Den vyant veer van ons verdrijft,
In peys en vree ons zielen stijft;
Ter deugt wilt ons een leyts-man zijn,
Dat wy ontgaan schult ende pijn.
Maakt ons den Vader dog bekend,
Hoe dat, zonder begin of ent,
Van hem gebooren wert den Zoon,
Met wien gy zit in eenen throon.
Eer, glori', lof den Vader zy,
Den Zoon, die van den dooden vry
Verrees, en u rijk Heylig Geest;
Die altijd een God zijt geweest.

*VEni creator Spiritus, mentes tuorum visita,
 Imple superna gratia, Quae tu creasti pectora.
 Qui paraclitus deceris, Donum Dei altissimi,
 Fons, vivus, ignis, charitas, et spiritalis unctio.
 Tu spetiformis munere, Dextrae Dei tu digitus,
 Tu rite promissum Patris, Sermone ditans guttura.
 Accende lumen sensibus, Infunde amorem cordibus,
 Infirma nostri corporis, Virtute firmans perpeti.
 Hostem repellas longius, pacemque dones protinus,
 Ductore sic te praevio, Vitemus omne noxium.
 Per te sciamus da Patrem, Noscamus atque Filium,
 Te utriusque Spiritum, Credamus omni tempore.
 Gloria Patri Domino, Natoque, qui à mortuis,
 Surrexit, ac paraclito, in saeculorum saecula. Amen.*

[Als Christus had, Gesproken tot de Ioden]

Stem: *O Paris wreet.*

Als Christus had,
 Gesproken tot de Ioden,
 Dat hy was 't Hemels Broot;
 en wie het at,
 Het leven wiert geboden,
 Te sterven nooyt de doot:
 Het loots geslagt,
 Doen met malkander keven;
 Hoe kan ons dees mensch door magt,
 Zijn Vlees te eeten geven:
 Den Heer antwoord,
 Tot haarder onderwijse,
 Door zijnder stemmen klank:
 Verstaat en hoort,
 Mijn Vleesch is waarlijk spijs,
 Mijn Bloet is waarlijk drank;
 Wie mijn Vleesch eet,
 En drinkt ook van mijn Bloede,
 Blijft in my altijd gereet,
 en ik in zijn gemoede.
 Gelijk ik ben,
 Van den Vader gesonden,
 Die eeuwiglijken leeft,
 Ik ook wel ken,
 En weete t' allerstonden,
 Hy my gesonden heeft,
 Te leven klaar,
 Om de wil van mijn Vader:
 Zullen leven ook voorwaar,
 Die my nutten te gader,
 Dit is het Broot,
 Dat van den Hemel daalde,
 En hier gekomen is:

Niet als in noot,
Het manna neder-maalde,
Als doen vernomen is;
Uw Vaders al,
Hebben daar van verworven;
Maar zy zijn in groot getal,
Egter den doot gestorven.

Maar wie dat nu,
Zal eeten van dit Broode,
Zal leven eeuwiglijk;
Dus weest niet schuw,

Maar komt als mijn genoode,
 Gebruykt dit heyliglijk:
 Ik ben gereet,
 Mijn zelve u te geven;
 Op dat wie mijn Vleesche eet,
 Met my eeuwig mag leven.

[Zingt met Tongen, onbedwongen]

Stem: *Pange lingua.*

Zingt met Tongen, onbedwongen,
 't Lichaam, en het dierbaar Bloet,
 Daar den Zoone Gods, gedrongen
 Door een heete minne-gloet,
 Als een Pellicaan zijn jongen,
 Onse zielen mede voet.

Die te vooren, ons gebooren,
 Uyt een Maagt ons onbekent,
 Heeft de scherpheyt zijnder sporen,
 En zijn heylig' les ge-ent;
 Zoo w' in 't Evangelie hooren,
 Met een wonder Sacrament.

Lest geseten, om te eeten,
 Naar dat hy de Iootsche wijs,
 Die door Moyses was geheeten,
 Had in all's volbragt precijs,
 Heeft zig zelve uytgemeeten,
 Aan de zijne, tot een spijs.

d' Heer der Heeren, 't Broot verkeeren
 In zijn Heylig Lichaam doet,
 En den Wijn (wie zou begeeren
 Dierder drank) in zijn root Bloet;
 Daar de zinnen u saaljeeren,
 Is't Geloof alleen de boet.

Dat mits-desen, dan gepresen
 Zy zoo waarden Sacrament,
 En veer boven 't out geresen,
 Christus nieuwe Testament.
 't Geen hy sprak, dat moet zoo wesen;
 Want zijn Woort blijft zonder ent.

God den Vader, hoort te gader,
 Zy altijd lof, prijs, en eer,
 En den Oppersten Weldader,
 Christo Iesu, onsen Heer,
 Die ons met zijn Geest te gader,
 Zeynden wil zijn zegen neer.

***Stichtelyke Wereltsche Liedekens.
Van het hemelsche Ierusalem.***

Op de Wijse: O Zalig heylig Bethlehem.

Ierusalem, ô schoone Stad!
Hoe staat gy Bruyt in mijn behagen!
Mijn oogen maakt gy die zoo nat,
Mijn harte doet gy naar u jagen.

Mijn, &c.

Want boven alle schoonheit schoon,
Zijt gy van buyten en van binnen;
Zoo dat gy tot uw lof ydoon
Nog mens behoeft, nog Seraphinnen.

Zoo, &c.

O gulde Son! ô zilv're Maan!
O Sterren blinkend' als Robijnen!
Maar die daar binnen eens mogt gaan,
Duysent Sonnen zoud' hy vinden schijnen.

Maar, &c.

Schoon Vaderlant! schoon Vaderlant!
Gods aller triumphansten Throone!
In u is rijkdom abundant;
O zalig die u krijgt te loone!

In u, &c.

Uw Muuren zijn van Goude fijn,
Bestrooyt met Paarlen zijn u Straten;
In u en is geen Sonne-schijn;
Want gy schijnt zelver boven maten.

In u, &c.

Hoe schoon blinkt daar den Diamant!
Hoe zoetjes lachgen de Saphieren!
Ook den Carbonkel triumphant,
Geeft lig in duysentig manieren.

Ook, &c.

Tapijtsery en isser niet;
Dat zijn Ieruselems Tapijten,
De motten doense geen verdriet,

Den tijt kanse ook niet verslijten.

De, &c.

Och schoon Sion! mijn liefste Lief!

Gy hebt berooft alle mijn zinnen:

Maar desen roof doet my gerief;

Nu zal ik u alleen beminnen.

Maar, &c.

Dus roept mijn Ziel: ô Heer! wanneer,

Wanneer zoo zal ik van hier scheidyden?

Naar u zoo haak ik even zeer,

Al wil het vlees my neerwaarts leyden.

Naar, &c.

Ik ben hier in het Tranen dal,

Den hoogen Thabor is daar boven;

Och laat my met uw Vrienden al

Uw Majesteyt eens zalig loven.

Och, &c.

Hoe een God-vreezende Ziele tot Jesum is zugtende.

Op de Wijse: *Nu weest gegroet Maria.*

GELijk een hert na't Water snaakt

Der zuyver klaar Fonteyne,

Aldus mijn ziele dorst en haakt

Naar Iesus minne reyne.

Aldus, &c.

Het derven van uw klaar aanschijn

(O Iesus) doet my smarte:

O wesen schoon! ô Trooster mijn!

Daelt neder in mijn harte.

O wesen, &c.

In allen noot wilt my bystaan,

In druk wilt my troost wesen,

In d' armen uws genad' ontfaan,

O Iesu hoog gepresen.

In d' armen, &c.

O Iesu aler-liefste Lief!

In alles wilt my leyden:

Bevrijt my van den helschen Dief,

Als ik van hier zal scheidyden.

Bevrijt, &c.

[Hoe luyde riep De Ziel tot God van binnen]

Op de Wijse: *Van die Leeraar op de Tinnen.*

HOe luyde riep
 De Ziel tot God van binnen,
 O God almagtig Vader goet!
 Wat zal ik nu beginnen?
 Dat lichaam bezwaart het herte mijn:
 O Heer wilt mijns genadig zijn,
 Dat vlees wilt my verwinnen.
 Als 't Lichaam nu
 Die Ziel dus hoorde klagen,
 Zy sprak: ô ed'le Ziele mijn!
 Waarom wilt gy vertzagen?
 Schouwt des boose vyants raat,
 En die valsche werelt quaat,
 Gy zult God wel behagen.
 Die Ziele sprak:
 Ik zou 't gaarne volbrengen;
 Maar gy, ô valsche Lichaam mijn!
 En wilt het niet gehengen:
 Natuure moeder gestreden zijn,
 'k En kan u niet bedwingen.
 Dat Lichaam sprak:
 O Ziel! die Heer der Heeren
 Heeft u gegeven zin ende lust,
 Om dat gy my zout leeren;
 God heeft u gegeven redenen en zin,
 Om my die tot quaat genegen bin,
 Dat gy my zout regeeren.
 Die Ziele sprak:
 Och! mogt my dat gebeuren,

Dat ik mogt sterven gelijk als gy
 Zoo leefde ik zonder treuren:
 Als ik voor 't oordeel Gods zal staan
 En daar na werken loon ontfaan,
 Zoo moet ik 't al beseuren.

Dat Lichaam sprak:
 Als gy dit weet te vooren,
 Zoo wie hem zelfs alwillens wont,
 Of tredet in een dooren,
 Wie zal hem beklagen, dat vraag ik dy?
 Gy moeder ook zorgen voor my,
 Of wy zyn beyd' verlooren.

Die ziele sprak:
 Lichaam gy moet wel zorgen,
 Want als komt den bitteren doot
 Wie zal u dan verborgen?
 Wat zal dan helpen uw weelde groot?
 Dus moet ik zorgen voor den noot,
 Gy en hebt dog geen morgen.

Dat Lichaam sprak:
 Ik moet ook sterven leeren,
 En ik en weet dog geenen tijt;
 Waar toe zal ik my keeren?
 De werelt toont my vrolijkheit,
 Natuure is daar toe bereyt;
 Hoe zal ikse verheeren?
 Die Ziele sprak:
 O Lichaam snoot van waarde!
 Waar op verlaat gy u?
 Wat wilt gy nu aanvaarden?
 Hoe durft gy bedrijven eenig zolaas?
 Arm stinkende vleesch, der wormen aas,

Gy moet tog in der aarden.

Dat Lichaam sprak:

Moet ik in d' aarde glijden?

Och Heere God van hemelrijk!

Hoe mag ik my verblijden!

My rouwt zoo zeer mijn leven quaat,

O edel Ziel! nu geeft my raat,

Ik wil my leeren leyden.

Die Ziele sprak:

Wilt u tot deugden geven,

Zoo zullen wy komen, ik en gy,

Al in het eeuwige leven;

Daar blijfchap zal wesen altijd meer,

En zijn verlost van 't eeuwige zeer,

Daar men eeuw'lijk zal leven.

Dat Lichaam sprak:

Ontfermt u onser beyden!

My, en die edele Ziele mijn,

En wilt ons dog geleyden;

Laat ons uw gratie blijven by,

Maakt dat u ons leven behagelijk zy

Wanneer wy moeten scheyden.

[O Iesus zoet! Leyt my in uwen Tempel]

Stemme: *Edel Karsou.*

O Iesus zoet!

Leyt my in uwen Tempel,

Door uwen Heyl'gen Geest,

U te gemoet,

Na Simeons exempel,

Dat mijn Ziel onbevreesd,

Die dus lang is geweest

Benauwt, en vol van lijden,

Mag ook van hier in vrede gaan,
En eeuwig haar verblijden.

Die dus, &c.

Geeft my te zien
Met mijnder zielen oogen,
Uw zaligheyt bereyt,
Voor alle lien,
Die u te vinden poogen;
Want mijne ziel verbeyt
Alleen uw majesteyt,
Met een ligt in haar handen:
Maar gy die zijt het eeuwig ligt,
Doet mijn ligt meerder branden.

Alleen, &c.

Maria fijn,
Reyn onbevleete Maget;
Een dageraat ydoon,
Die geeft een schijn,
Des morgens als 't vroeg daget,
Doet gy der sonnen thron,
Brenge gy alom,
Heel vroeg komt gy oprijzen,
Dies zingen wy, weest wellekom,
En gaan u eer bewijzen.

Brenge, &c.

Gods Moeder reyn,
U mijnder wilt ontfarmen,
Toont my uw klaar aanschijn;
Uw Kintjen kleyn
Geeft my in mijne armen,
Drukt het in't herte mijn;
'k Bid u door de pijn
Die uw hart heeft doorsneden,
Dat ik mag wijs en zuiver zijn,
En ligten door goe zeden.

't Bid, &c.

Van den Mey-boom des H. Kruys.

Op de Stem: *Den tyt is hier.*

KOmt en laat ons gaan
 Den groenen Mey in dragen,
 Daar den Pellicaan
 Iesus heeft op gerust,
 En voor ons voldaan
 Naar zijn goet wel behagen,
 Onse zonden zaan
 Door zijn Bloet uyt-geblust;
 Desen Mey 't ontfaan
 Had Christus grooten lust,
 Om dat hy zoude doen te niet
 Die Eva door den Boom verriet:
 Triumph en accoort
 Brengt desen Mey-boom voort.
 Menschen wilt u spoen
 Desen Mey in te halen,
 Want hy kan ons voen,
 Met alle weelde fijn;
 Ons schult en rantsoen
 Wouw Christus ook betalen,
 Aen het kruyce koen,
 Dat was den wille zijn:
 Dese Mey-boom groen
 Is ons een Medecijn;
 Zijn kostelijke vrugten goet
 Des vyants magten vlugten doet:
 Triumph en accoort, &c.
 En wordt niet vermoet
 Van dese Mey gepresen,
 Want uyt hem zoo vloet

Alle geneugte zoet;
 Lieflijk ghy bloeyt
 Van Bloemkens uytgelesen,
 Want hy is besproeyt
 Met Christus dierbaar Bloet:
 Dus niet en verfoeyt
 Den Mey in uwen moet,
 Die voor ons is victorieus,
 Triumphant ende glorieus:
 Triumphant ende accoort, &c.

[Die lustelijke Mey Christus playsant]

Die lustelijke Mey Christus playsant,
 Vol ander deugden groene,
 Is door den Heyligen Geest als nu geplant
 In alle geloovigen koene;
 Die tot desen Meye vlijt
 Wort van alle zonden quijt,
 Zijn deugden en alle zijn leven
 Wil hem Christus minnelijk geven.
 Het vriesen, het sneeuwen is nu gedaan,
 De winter en mag ons niet dwingen:
 De wet des ouden Testament is al vergaan,
 De liefde moet het volbringen:
 Die vast aan Christus liefde kleeft,
 Ende lief zijnen Broeder heeft
 Als hem zelven, (na Paulus leeren)
 Hy volbrengt de Wet des Heeren.
 De Vogelkens zingen op dat groene hout
 Zoo vrolijk onbedwongen,
 Dat zijn de Engelkens menigfout,
 Ende alle geloovige tongen;
 Dese zingen glorie fijn

Moet Christo in de Hemelen zijn:
 Peyst Mannen ende Vrouwen
 Die by zijn Woort betrouwen.

Dese Mey-boom Christus zoo jeugdelijk bloeyt
 Met deugden menigerhande,
 Hy heeft ons met douwe besproeyt,
 Zijn Bloed tot ons onderpande:
 Komt alle die belast zijt ende slaaft
 Tot my, (zeyt hy) gy wort gelaaft,
 Ik zal u ontladen van zonden:
 Zijn jok is ligt bevonden.

Zijn Goddelijke Woort is een gebloeyet Rijs
 Daar wy op moeten beeten,
 't Welk is gesegelt na Gods advijs,
 Met Christus vloedig zweeten:
 Hy heeft den helschen Vyant groot,
 De zonde, en de eeuwige doot
 Verwonnen tot allen dagen,
 Ende allen onsen last gedragen.

Komt totter Fonteynen die zoo overvloedig staat,
 Wilt van het water drinken,
 Het welk in dat eeuwige leven gaat,
 Christus wil 't ons minnelijk schinken:
 Want daar vloeyt uyt Christus buyk
 Levende water tot onsen gebruyk,
 Den Heyligen Geest eersame
 Schenkt hy om niet tot onser vrame.

Gelooft zy den Mey-boom victorieus,
 Die ons God schonk uyt minnen,
 Uyt den geslagte Iuda couragieus;
 Een Leeuw niet om verwinnen;
 Christus die eeuwige Meye,

Die maakt ons aller harten blye
 Met zynen Geest jeugdig,
 Die hem versoecken vreugdig.
 O Prince Iesu, Mey-boom gebenedijt,
 Zoo lustelijk ontlooken,
 Ontfangt ons in uw armkens wijt,
 Aan 't Kruyce voor ons gebrooken:
 Gy zijt onse troost ende alle onse vreugt,
 Alleenelijk by uwer deugt,
 Zoo worden wy deelagtig
 In uwes Vaders Rijke waaragtig.

Liedeken van onze Lieve Vrouw van Runkx-putten.

Stemme: Coridon komt hier wat praten.

O Moeder Maagt, ziet na beneden
 Dees groote Schaar,
 Op-offren Wierook der Gebeden,
 Op 't groen Altaar:
 Laat dog geen vonkjes van boven gebreken,
 Op dat alhier,
 Ons Offerhanden wert ontsteken
 Van 't Hemels vier.
 O zoete Capel! daar geen geschemer
 Nog duyster is,
 En daar de blaauw-gestarde hemel
 't Gewulfsel is;
 Kruyden en bloemen, blaajtjes en ciertjes
 Zijn sterke stof,
 Ia zelfs musijken de vliegende Diertjes
 U waardig lof.
 Geeft dat mijn zugjens u genaken,
 Eer ik vertrek;

Laat dese traantjens kenbaar maken
 Mijn ziels gebrek:
 Gy weet wat haar van nood' zal wesen
 Om 't eenemaal,
 Naar lijf en ziel te zijn genesen
 Van alle quaal.

Aenmerkt ook wel het droevig lijden
 Van al de geen,
 Die ik hier zie aan alle zijden,
 Met zwakke leen,
 Quelling van pijn, van binnen en buyten,
 Al om beset:
 Wilt dog uw ooren niet toesluyten
 Voor haar Gebed.

Op dat wanneer zy zijn genesen,
 Tot wederloon,
 Dees weldaat mogen dankbaar wesen
 Aan uwen Zoon:
 Hun lijf en ziel, en gantsche leden,
 Zoo veel te meer
 In zijn gestage dienst besteden,
 Tot uwer eer.

Verkrijgt ô Maagt! door 't groot vermogen
 By onsen Heer,
 Zijn Godheyt niet te willen gedogen
 Dat immermeer.
 Dees zoete plaats in ons gedagten
 Verduyster wort,
 Daar menig ziel zijn droeve klagten
 U nederstort.

[Waar is de Dochter van Zion]

WAar is de Dochter van Zion
 Ik zalse blijde maken?
 Een boodschap zou' ik aan haar doen
 Van alsoo groote zaken.

Een donkerheyt is ons verklaart,
 Ons is een ligt geresen,
 Maria heeft een Kint gebaart,
 Dat dunkt ons wonder wesen.

Dat Hemelrijk ende Aatrijk
 Nooyt en koste gebruyken,
 Dat zal een teere jonge Maagt
 In haar Lichaam besluyten.

Nu is hy teder ende krank,
 Een Maget moet hem voeden;
 't Is regt dat wy hem weten dank
 Van zijnder groot' ootmoede.

Heer Iesus wat hebt gy gemeent?
 Wy zoud' u gaarne vragen,
 Dat gy hier neder ligt en weent,
 Gy zijt zoo jonk van dagen.

Uw glans verligt uw eeuwigheyt,
 Wijt, en schijnend' verborgen
 Gy doet groote ootmoedigheid,
 Wy konnens niet gevolgen.

Dat ons hier voormaals was zoo wee
 Moeten wy nu gebruyken,
 Om den Appel die Adam beet
 Deed God den Hemel sluyten.
 Al dat is, ende wesen zal,
 Heeft God in zijnder magte;
 Iesus quam in dat Aardsche dal
 Ter kouder middernachte.

In excelsis gloria,
 Dat 's 't hoogste lied der minnen:
 Zoo volmaakt als Iesus is
 En kan men nieuwers vinnen.

[Adam was een verlooren Man,]

Op de wijze: *Van 't Liedeken van Munster.*

ADam was een verlooren Man,
 Groot leyt heeft hy ons gegeven an,
 Dat klage ik bove maten:

Verlooren heeft hy zijn edelheyt
Daar in hy was geschapen.

Met Adams vlees ben ik gequelt,
Alle myn natuure is my ontstelt;
Adam gy doet my sterven,
Gy quelt mijn geest al totter dood,
Mijn ziel doet gy bederven.

De Werelt komt met groot gedrang,
Mijn broose nature raat my zoo bang,
De vyant wagt op ramen,
Of hy de uure geraken kon
Dat hy my mogt beschamen.

Keert weder, keert weder ô Ziel,
Gy hebt verlooren dat schoonste Prieel,
Den hemel met haar lusten,
Gy en komt'er waarlijk nimmermeer,
Het zal u moeten kosten.

Het zal u moeten kosten vlees ende bloet,
Al waar de Werelt fijn Goude root
Gy zoudse moeten derven,
En slaan den zondigen Adam doot,
Of gy moet immers sterven.

Daar voor is Christus leven goet,
Het geeft de Ziel een goeden moet,
Hy is voor ons gestorven,
Den eeuwigen dood maakt hy te niet,
De Helle heeft hy bedorven.

Door Gods Woort werden wy getroost,
Van alle onse vyanden zijn wy verlost:
Met vint 'er klaar geschreven,
Wie gantsch van harten in God gelooft
Die heeft dat eeuwige Leven.

Zijt gy te regt een Kersten man,
 Zoo neemt een Kersten leven an,
 Weest vroom ende onverslagen;
 Zijn Iok is zoet, zijn Last is ligt,
 Hy wil ons helpen dragen.

Weest vrolijk in uwe wederspoet,
 Daar toe doet alle uw vyanden goet,
 Doet vrugten in uwe dragen,
 En staat uwe arme Broeder by,
 Zoo zult gy God behagen.

Aldus heeft ons Christus voorgedaan,
 Kont gy de Schriftuure wel verstaan,
 In woorden, ook in leven;
 Doorsiet Christus lustig exempel aan,
 Het zal u dan bewegen.

Geeft onsen Heere prijs, lof en dank,
 Dat gy de waarheyt ook maakt bekant
 Door zijnen Geest van boven;
 Verleent daar toe ook zijn Kinders soet
 Dat zy hem eeuwig loven.

Princen, wilt God dienen zoo 't behoort
 En blijft altijd by Christus Woort,
 Ende wilt u daar toe keeren;
 Wat gy uwen even Mensche doet
 Dat doet God den Heere.

***Een Geestelyk Lied, getrokken uyt den Jubilus
 van Sint Bernardus.***

Op de Wijse: Jesus zoet. Jesu dulcis.

Iesus zoete memorie
 Is 't harte vreugt en glorie;

Maar boven alle zoetigheyt
Zoo is zijn tegenwoordigheyt.

Maar, &c.

Nec lingua.

Een tonge kan 't uytspreeken niet,
Nog letter doen daar af 't bediet;
Die 't proeft weet wat 't is zekerlijk
Iesu te minnen hartelijk.

Die 't, &c.

Nil canitur.

Men zingt melodieuser niet,
Men hoort geen blijdelijker Liet,
't Passeert ook aller Eng'len Throon
Den zoeten name Iesu schoon.

't Passeert, &c.

Amor Jesu.

Iesus liefde brant eeuwelijk,
En zaedt ons harten wonderlijk,
En smaakt daar by zeer zoetelijk,
Vermaakt ons ook zeer lieffelijk.

En, &c.

Qui te gustant.

Die eeten u, die hong'ren zeer,
Die drinken u, zijn dorstig meer;
Zy en begeeren anders geen
Dan Iesum d' alderliefst' alleen.

Zy, &c.

Cum Maria.

Des morgens wil ik vroeg opstaan,
Ten grave met Maria gaan,
Iesum zoeken, zoo hy gebiet,
Inwendig, maar uytwendig niet.

Iesum, &c.

Desidero te.

Duysentmaal 's daags roep ik, wanneer
Zult gy komen tot my, ô Heer!
En maken my van harten bly,
En van mijn eygen liefde vry.

En maken, &c.

Iesu als gy in 't harte spreekt,
 En uwen brant daar in ontsteekt,
 Vergaat des werelts ydelheyt
 En alle haar begeerlijkheyt.

Vergaat, &c.

Quem tuus

Wie dat uw liefde dronken maakt,
 Die weet te regt hoe dat gy zmaakt:
 Hoe zalig is hy die dat proeft;
 Want hy niet anders en behoeft

Hoe zalig, &c.

Sequor quocunque.

Ik zal hem volgen waar hy gaat,
 En blijve stille daar hy staat:
 Hy heeft genomen 't harte mijn,
 Hierom kan 'k zonder hem niet zijn.

Hy heeft, &c.

Bonum mihi.

Iesum te dienen is my zoet,
 Ik geef my heel in zijn behoet,
 Ik sterf my zelve al den dag;
 Op dat ik in hem leven mag.

Ik sterf, &c.

Laus honor.

Lof, eere, prijs en dankbaarheyt,
 Zy God Vader in eeuwigheyt,
 Met Iesum zijnen lieven Zoon,
 En Heyl'g Geest in 's Hemels Throon.

Met, &c.

G.V.C.

[Bedroefde harten wilt vreugde rapen]

Bedroefde harten wilt vreugde rapen,
 Aansiet hoe schoon is des Hemels schijn;
 Ziet, van niet heeft hy 't al geschapen;
 Denkt dan hoe schoon moet den Schepper zijn.

Aansiet de Kruyden zeer groen uytspuyten,
 Die daar genesen ziekte en pijn,
 Aansiet haar schoonheyte, en haar virtuyte;
 Denkt dan hoe schoon, &c.

Aansiet de Lelien wijt ontlooken,
 Thymis, Lavender, Rosemarijn:
 Aansiet de Rooskens vol zoete rooken;
 Denkt dan hoe schoon, &c.

Ziet al de Bloemkens met goet verstande,
 Der ziekten zijn zy een Medicijn:
 Ziet haar coleuren menigerhande;
 Denkt dan hoe schoon, &c.

Aansiet de Bomen met al haar vrugten,
 En de Wijngaarden met haren wijn;
 Aansiet de Vogelkens in der lugten;
 Denkt dan hoe schoon, &c.

Ziet de gesteenten van grooter waarde,
 Die klaarder blinken dan Cristalijn:
 Ziet alle schoonheyte op deser aarden;
 Denkt dan hoe schoon, &c.

Ziet gy de Menschen schoon van lichame,
 Fraay van fatsoen en leden fijn,
 Zuyver van aangesigt en bequame;
 Denkt dan hoe schoon, &c.

Aansiet de Zonne en Mane schoone:
 Aansiet de Sterren van klaren schijn,
 Ziet hoe zy blinken aan 's Hemels Throone;
 Denkt dan hoe schoon, &c.

Hoort gy hier konstig op d' orgel speelen,
 Op Instrumenten, Mysijk devijn:
 Hoort gy ook zingen met zoeter keelen;
 Denkt hoe zoet zal 't in den Hemel zijn.

Alle vreugt die men hier kan bedrijven,
 En mag maar duuren een kort termijn;
 Maar zy zal in der eeuwigheyt blijven
 Voor die by God in den Hemel zijn.

Laat ons de werelt geheel versaken,
 Met al haar boosheyt naar Gods doctrijn;
 Zoo zullen wy in den Hemel zmaken,
 Hoe zoet hoe schoon dat het daar zal zijn.

Lof zy den Schepper der Creaturen
 Die alle dingen geschapen heeft:
 Glory zy hem nu en t'aller uren,
 Die 't onderhoudt ende voetsel geeft.

***Ik begeere ontbonden te zyn, en met
 Christo Jesu my te verblyen.***

Stemme: *Ik min myn Harder.*

WAt is dit leven
 Op Aard' gegeven,
 Als vegten strijen
 En geduurig lijjen;
 Hier is niet dan pijn,
O Jesu! Jesu mogt ik by u zyn.

Als ik bedenke
 't Geen gy zult schenke
 Uw hemels Bruyden,
 'k Wou gy my op huyden
 Schonk uw zoet aanschijn;
O Jesu! Jesu mogt ik by u zyn.

't Geen is op Aarde
 Mijn hart bezwaarde,
 Zoo dra ik hoorde
 't My zeer valsch bekoorde:
 Dus op dees termijn

Riep ik, *ô Jesu mogt ik by u zyn.*
 Naar mijn verlangen
 Spoet tog uw gangen,
 en laat dit queelen
 U ô Heer verveelen,
 Weest mijn Medicijn;
 Wat zou 'k al boogen
 Had ik voor oogen
 Al Zyons vreugden,
 In al des geneugden;
 'k Zong uyt liefde divijn,
O Jesu! Jesu mogt ik by u zyn.

[Waarom zoud' ik treurig wesen]

Stemme: *Rosemont die lag gedoooken.*

WAarom zoud' ik treurig wesen?
 Waarom zoud' ik droevig zijn?
 Hoop en troost is al mijn leven,
 Iesus is mijn Medicijn;
 'k Hoop door zijn vijf Wonden root
 Hy my verlost uyt de noot.
 Komt hy dikmaals my beproeven
 Met benaautheyt en verdriet,
 Ik en zal my niet bedroeven,
 Als ik zie zijn liefde vliet;
 Hierom neem ik mijnen keer
 Tot Heer Iesus mijnen Heer.
 Adieu Werelt vol abuysen,
 Adieu Menschen ydelheyt;
 Och wie zou u mogen prijsen!
 Och wie heeft u dit geseyt!
 Doe ik meende vast te staan,
 Doen zijt gy my afgegaan.

Waarom zoud' ik u beminnen?
 Want gy zijt een valsche schijn;
 Lukkig zijn die het versinnen;
 Want uw glorie baart maar pijn:
 Hierom neem ik mijnen keer
 Tot Heer Iesus onsen Heer.

Iesus zal my niet begeven
 Als ik ben in eenig noot;
 Want hy heeft zijn eygen leven
 Voor my gegeven ter dood,
 Voor gratie en liefde fijn
 Hoop ik hem getrouw te zijn.

Princesse laat ons eerst versinnen
 Eer wy komen in den druk
 Van des Werelts loose minnen,
 En van alle ongeluk;
 Bewaart my Heer in eeuwigheyt,
 Tot mijnder zielen zaligheyt.

Een nieuw Liedeken.

Op de Wijse: *De Mey die komt ons by.*

HET was een Harder goet // en zoet,
 Een Harder die zijn Schaapjes zoo bemint,
 En waar hem een verlaat // die gaat
 Hy zoeken door de regen, koud' en wint:
 Hy zoekt zonder verdriet,
 Geen moeyten hy ontsiet,
 Hy loopter door doornen, door hagen zoo zeer,
 Tot da hy mismaakt // het Schaapje geraakt,
 Wat wilje tog meer?

Al had hy dan zijn leen // doorsneen,
 Zoo toont hy 't Schaapje nog een bly gelaat,

Men ziet niet dat hy suykt // of sluykt,
 Of leurt, of sleurt, of dout, of dreygt, of slaat;
 't Is liefde al wat hy doet,
 Hy wastet in zijn Bloet,
 Hy slaat, en hy laaft, en hy zalvet ook weer,
 Van kladde, van vlek // van alle gebrek:
 Wat wilje tog meer?

Versiet wie dat uytleyt // en weyt
 Niet in dit dorre velt van deser aart;
 Maar in een lant dat groeyt // en bloeyt,
 Dat altijd ongeschent zyn Lof bewaart:
 Daar 't Klaver-blaatje schoon
 Is God in vry Persoon,
 Een spijsse voor dit zoete Schaapje zoo teer,
 Een voetsel en zmaak // Een vreugde vermaak:
 Wat wilje tog meer?

Daar gaat het Dier heel bly // en vry,
 't En vreest voor Leeuw, nog Wolf, of yet hem deert;
 Niet komt 'er uyt het wout // zoo stout,
 't Wort vry gestut, geschut en afgekeert:
 Den Harder staat en wagt,
 By dagen en by nagt,
 Hy sluymert, nog droomt, nog en slaapt nimmermeer;
 Maar blijft'er gestelt // Geduurig in 't velt:
 Wat wilje tog meer?

Ey zondaar zegt in 't kort // wat schort,
 Waarom dat gy den Harder zoo verlaat?
 Is hy te wreet, te zuur // te stuur,
 Te trots, te schots, te spijtig van gelaat?
 Zijn wille is bereyt,

Tot goet en zoetigheyt:
 Maer loopje, ô Schaepje! kijkt om, en keert weer,
 Al hebje misdaan // God zal u ontfaan:
 Wat wilje tog meer.

Een Geestelyk Liedeken.

Op de Wijse: *O Rat van avonturen.*

HOort toe gy Kersten zinnen,
 En wilt niet zijn bezwaart,
 Alle die God beminnen,
 Hoe dat Iohannis verklaart,
 In 't zevenste Capittel beschreven:
 Hoe Iesus smorgens vroeg
 Gekomen is in den Tempel,
 Leerende 't Volk menig goet exempel;
 Die Pharizeen hadden spijt genoeg.
 Die Pharizeen quaat van gedagten,
 Quamen voor Iesus op dat pas,
 Een Vrouwken dat zy bragten,
 Die in Overspel bevonden was:
 Zy zeden Meester dese Vrouw is bevonden
 In Overspel met boosen geschal;
 Dus wilt hier vonnis over geven,
 In Moyses wet daar staat geschreven
 Dat men dusdanige steen'gen zal.
 Om Iesus te agterhalen
 Hebben zy desen list geleyt;
 Want hy met zoeter talen,
 Altoos sprak van barmherigheyt;
 Om Iesus te ondersoeken,
 Of hy zoude hebben gesydet,
 Dat mense zoude steenen,
 Dat was haarlieder meenen,
 Dat en waar geen barmhertigheyt.
 Christus die Heer vol waarden

Die boog hem neder saan,
 Ende schreef daar in der Aarden
 Wat zy zelve haden misdaan;
 Zy zagen daar in 't ronde,
 Op malkanderen algemeen:
 Hoort wat hem Christus oorkonde,
 Die van u is zonder zonde
 Die werpt den eersten steen.

Hier by mogen wy bedieden
 Dat een yegelijk wel verstaat,
 Zijn hofken zelf te wieden,
 Eer hy in een anders gaat;
 En wilt geen vonnisse geven
 Daar gy zelve in schuldig zijt:
 Want zy zagen daar beschreven
 Haar misdaat die zy hadden bedreven;
 't Welk ons 't evangelie belijt.

Die Pharizeen gemeene
 Zijn al te zamen weg gegaan,
 En lieten daar alleene
 Het Vrouwken voor Christus staan;
 Christus al zonder sparen,
 Hy vraagde 't Vrouwken saan,
 Waar dat zy waren gevaren
 Al die haar quamen bezwaren,
 Al die haar beschuldigd' gaan

Heeft u yemant van desen,
 Heeft Christus dat Vrouwken gevraagd?
 Och niemant Heer gepresen
 Sprak dat Vrouwken zeer versaagt:
 Zoo en wil ik u niet verdoemen,
 Sprak tot haar Christus de Heer,
 En dient geen vreemde afgoden;
 Gaat leeft na mijn geboden
 En zondigt voortaan niet meer.

De barmhertigheyt des Heeren
 Mogen wy hier by verstaan,
 Elk die hem wil bekeeren,
 Al is hy met zonden belaan,
 Wil hy voort deugdelijk leven,
 Hy wert van Christus bevrijt:
 Maar en wilt geen oordeel geven
 Daar een ander om zoude sneven;
 Op dat gy ook niet g'oordeelt en zijt.

Een Geestelyk Liedeken.

Op de Wijse: *O Rat van avonturen.*

HOort hoe Iesus na Galileen
 Trok uyt dat Ioodsche lant,
 Om dat hem de Pharizeen
 Benijden aan elken kant;
 Door Samaria moest hy wesen,
 Daar hy by een Fonteyne quam,
 Die Iacob (alsoo wy lesen)
 Gaf Ioseph zijn Zoon gepresen,
 Daar Iesus zijn ruste nam.

Zijn Discipelen getrouwe,
 Gingen spijsse koopen tot Zichaar,
 Een Samaritaansche Vrouwe
 Quam om water te putten daar;
 Want Iesus bleef daar alleene,
 En hy sprak dat Vrouwken toe,
 Geeft my uyt jonsten reene
 Een dronksken water kleene;
 Want hy was van gaan zoo moe.

Hoe begeert gy van my dus Heere
 Te drinken? sprak 't Vrouwtje jent;
 Want de Ioden tot geenene keere
 Samarien komen ontrent:

O Vrouwken, sprak Christus verheven,
 Kende gy Gods gifte zoet,
 Gy zoud hem om drinken aankleven,
 Ende hy zoude u water geven
 't Welk eeuwelijk leven doet.

Wat mag dit Water wesen,
 Sprak het Vrouwken goedertier?
 Zijt gy boven Iacob gepresen,
 Want hy haalde zijn Water hier?
 Christus sprak, hem zal nog dorsten
 Die van dit water drinkt;
 Maar in wien mijn Water mag rusten
 Hem en zal nimmermeer drinken lusten,
 't Welk in 't eeuwige springt.

Wilt my van dat Water schenken,
 Sprak 't Vrouwken tot Christum saan:
 Christus sprak wilt dit bedenken,
 Ende roept uwen Man:
 't Vrouwken sprak (na Iohannis beschrijven)
 Geen man en heb ik zoo gy ziet:
 Christus sprak, om deugt te verstijven,
 Gy hebter gehad tot vijven,
 En die g' nog hebt en is uwe niet.

Heer gy zijt een Propheete,
 Sprak 't Vrouwken, hoor mijn vermaan,
 Gy zegt my dat ik in 't secreete
 Binnen mijn leven hebbe misdaan:
 Waar moet men God aanbeden,
 Op den Berg te Ierusalem fijn?
 Zegt my Heer vol van wijsheden:
 Want hier de Ioden vol onvrede
 Op de Samaritanen zijn.

Gy weet niet, sprak de Heere,
 Wie gy aanbid of vreest:
 Zoo wie God bidden wil t' zijner eeren,
 Moet hem bidden in den Geest:
 Doe sprak die Vrouwe vroomme,
 Ik geloove dat gy Messias zijt.
 Met dien zijn Discipelen quamen,
 Brogten spijsen al te zamen;
 Maar Christus hadde ander appetijt.

Het Vrouwken is zonder sparen
 Haast na de Stad Zichar gegaan,
 Zy liep al om te openbaren,
 Ende haar Kruyke liet zy staan;
 Wat haar geschiet was ging zy ontknoopen:
 Als 't Volk dit hadde gehoort,
 Het quamen met groote hoopen,
 Naarstig uyt die stede geloopen.
 Ende geloofden aan Christus woort.

Gy Christenen in alle hoeken,
 Betrouwt aan Christus woorden naakt,
 Wilt in hem uw zaligheyt zoeken,
 Dat 's die spijse daar hy na haakt:
 Een Oogst is nu voor oogen,
 De Vrugten staan al wit;
 Wilt Christi liefde toogen,
 Ende uwen naasten te helpen poogen,
 Zoo dat gy zijn eeuwig Rijk besit.

Een Droom Liedeken.

Stem: Schoon Jongvrouw ik moet u klagen.

EEnen vreemden droom der droomen
 Droomd' ik in der nagt,

My dagt dat ik was gekomen,
Door Gods roep en magt,
Tot het Avontmaal des Heeren
Van Christo ons Weert;
Ik dagt ik wil my verneeren,
Zoo de Schrift ons leert.

Daar zag ik den Paus, ons Broeder,
Zitten boven an;
Ik dagt dit is ons Behoeder,
Zulks dagt my daar van,
Hem behoort die plaats alleene
Van Christo ons Heer,
Petrus zijn navolger reene,
Ik gaf hem de eer.

Hem komt toe ons te ontbinden
Van ons zonden al,
En met den Ban te verslinden
Al het boos getal:
Want niemant, na mijn gevoelen,
En had dit vermoog
Dan die zaten in de stoelen
Des Apostels hoog.

Maar ik vraagde den genooden
na den regten zin;
Docter Luther, als ontbooden,
Quam ook mede in:
Die ging daar den Paus bekijven,
Men sloeg dobbe, dobbe, dop;
Om hem uyt den stoel te drijven
Stont daar menig op.

Een Leeraar fijn quam daar mede,
Want hy was genoot,

Hy zegt ook de hoogste stede,
 Met zijn aanhang groot;
 Doen quamen met slegte kleeren,
 Die men noemt Mennist,
 Om dees plaats ook disputeeren:
 Hier rees groote twist.

d' Een ging d' ander daar veragten,
 Elks tong gaf daar vyer;
 Elk sprak, ons met ons geslagten
 Komt de plaats toe hier;
 Want d' Apostels zijn gestorven,
 En nu hebben wy
 Dese plaats van haar verworve,
 Om te doen als zy.

Hoe zal nog dit spel afloopen,
 Dagt ik in mijn geest,
 Elk zeyt hem komt toe te doopen
 En te bannen meest:
 Elk wil Christus stoel besitten,
 En aan 't hoogst' eynd gaan;
 Zal den Waart behagen ditten
 Kan ik niet verstaan.

Ik sprak tot haar zonder schromen:
 Rust uw hoeft goe Lien,
 d' Paus is nooyt zijn plaats benomen,
 Nog 't zal niet geschien;
 Maar niemant en woud' my hooren
 In dit groot discoort,
 Al mijn spreken was verlooren,
 Elk veragten 't woort.

Doen riep mijn Prins my by namen
 Uyt mijn slaaps onrust,
 En sprak laatje twisten zamen,

Streyen na haar lust:
 Want ik moet mijn volk beproeven
 Door dees ketterij'n,
 Die ten eynd' volständig toeven
 Zullen zalig zijn.

Twee Vraag Liedekens.
Het eerste Vraag Lied.

GY nieuwe Leeraars roept nu al
 Het Pausdom is een groot afval
 Van Christus Kerke en zijn Woort:
 Zegt my eens wanneer, aan wat oort
 Is desen afval eerst gezien?
 Wie heeft dien voor u zien geschien?
 Wij tellen van Sint Pieters magt,
 Twee hondert dertig Pausen acht;
 Waar dan van drie-en-dertig wis
 Om 't Oud Geloof gemartelt is:
 Noemt wie het was van dit getal,
 Die ons vervoert tot zulken val?
 Waar was het Evangelium
 Daar van dat viel het oud Pausdom?
 Of heeft den Paus daar in verkeert
 Dan niet te vooren was geleert?
 Of brogt hy nieuwe Leering voort,
 Die noyt te vooren was gehoord?
 Van waar kreeg hy die magt zoo kloek
 Dat hy Gods Woort zmeet in een hoek,
 En door de gantsche werelt breet
 Niet eenen Mensch daar tegen street?
 Of is 't zoo met den Paus gegaan,
 Dat hem niemant kon tegenstaan?

Nogtans Gods Kerk geeft trouwe wagt,
 Die altoos roepen dag en nagt:
 Of zweegen doen de wagers stil,
 En deden zy der Pausen wil?
 Wiert al de werelt stom en doof,
 En zag niemant 's Paus ongelooft?

Waar was het Huys op steen geset,
 Dat wint nog koude regen let?
 Waar was Gods kerk zijn lieve Bruyd?
 Of waren de beloften uyt,
 Dat God haar altijd by zoud staan,
 Tot dat de werelt zoud vergaan?

Ziet na wat 't Pausdom heeft geleen,
 Door allen aanval door gestreen:
 Gaf Christus haar niet staag de hant
 't Hadt noyt gebleven zoo constant;
 Wie tegen Petri Scheepje streen
 Zy hebben al schipbreuk geleen.

De Paus is nog zy zijn al voort,
 Zoo dat men van haar ziet nog hoort,
 Zy zijn verdort als loof en gras,
 En zijn versmolten als het was:
 Was God met u en haar ter baan,
 Hoe kon het Pausdom boven staan?

Het tweede Vraag Lied.

Of de nieuwe Predikanten ook met regt mogen Catholyk genoemd worden.

GY nieuwe Leeraars al gelijk,
 Die roemt uw Leer is Catholijk,
 Weet Catholijk is algemeen,
 Wort niet verandert, maar blijft een:

Wat niet dringt door Lant en Rijk
Dat hielt men noyt voor Catholijk.

Noemt maar een Leeraar die uw Leer
Verkondigden naar uw begeer,
En uw Geloof in 't openbaar
Gepreekt heeft voor twee hondert Jaar;
Zeg my waar was zijn Regiment,
Daar in hy heeft uw Leer bekent?

Waar was zijn Kerk of Prochi deel?
Was haarder wynig ofte veel?
Wie brogt by haar eerst Godes Woort?
Wie planten 't zelve eerstmaal voort?
Wie is 't die 't zoo haast van haar nam?
En wie is 't daar 't van tot u quam?

d'Apostels Leer, haar Kerks geluyt
Ging straks de heele Werelt uyt,
Daar was geen Lant nog Natioon
Of wiert haar stemmen straks gewoon;
Haar glans scheen als een middag-son,
Geen dwaal-licht haar verdooven kon.

Zy is een Stad op steen gebouwt,
Een Berg die yeder Mensch beschouwt,
Haar Poort' staan open dag en nagt,
Tot haar komt alle Heydens magt,
Haar Sonne-licht verligt geen gloor,
God zelfs gaat haar geduurig voor.

Gy wijst ons na de naar' Woestijn,
Daar Christus niet wil dat wy zijn:
Gy zegt hy is in zaal of stoof,
Maar Christus zeyt 't is geen Geloof;
Diens houden wy 't Apostels spoor,
Zy gaan op d'Oude weg ons voor.

*Een nieuw Liedeken van de H. Kerke.***Voys: *Wilhelmus van Nassouwe.***

EEn Zee vol stuure baren,
 Vol onweer ende wint,
 Moeten wy overvaren,
 Daar men veel klippen vint:
 Maar wilt gy zalig wesen
 Neemt voor een Schip te baat,
 De Kerke Gods gepresen,
 Die 's Werelts bloet ontgaat.

Als niemant buyten d' Arke
 Die suntvloet kond' ontgaan,
 Alsoo buyten Gods Kerke
 Doolt men op 's Werelts baan;
 Op haar heeft God Almagtig
 De waarheyt vast gegront;
 Want zijn Leer is waaragtig,
 Geen leugen spreekt haar mont.

Laat komen die tempeesten
 Van dooling' meenigfout;
 Zee-roovers, nieuwe Geesten,
 Met hare Secten stout;
 Zy en konnen niet krinken
 Sint Peters Schip zeer vast,
 Wat zy doen 't zal niet zinken,
 't Kruys Christi is de Mast.

De Geest Gods zal het stuurén,
 't Zeyl is de waarheyt klaar,
 Die Planken eendragt voeren,
 't Geloof den Anker zwaar;
 Die Oversten die roepen
 Door haar gestigtig woort,

Die koorden liefde voeyen,
't Gebed jaagt 't Schipken voort,
 Blijft in dit Schip uw leven,
 Al zijn daar quaden in,
 Haar quaat doet u niet sneven;
 Dus peynst in uwen zin,
 Van der Apost'len tijen
 Haar afkomst toont zy klaar;
 Mirakels ook belijen
 Haar heyligheyt voorwaar.
 Geen Kettters toonen konnen
 Van haar Secten dit al;
 Maar, o Harder! wilt gonnen
 Dat komen in den Stal
 Al die verdoolde Schapen,
 Een Kudde worden moet,
 Die na uw Beelt geschapen,
 Verlost zijn door uw Bloed.

[Sulamite keert weder]

Stem: *Amarilli mea bella.*

Sulamite keert weder!
 Gedenkt dat ik om u uyt liefde teder,
 Ben gekomen hier neder:
 Gy zijt mijn Lief,
 'k Heb 't u genoeg bewesen,
 Gaat, gy kunt het wel lesen,
 In al mijn zinnen,
 Zult gy geschreven vinden,
Sulamite! Sulamite! Sulamite mijn beminde.
 Gy zijt, &c.

Wie ben ik, slijk der aarde
 Voor u mijn Heer zoo goet, zo groot van waarde,
 Die my wel eertijts baarde
 Met zulken pijn;
 In my is niet te vinde,

Och mogt ik my tog eens ontbinden
 Van daar ik aan gebonden sta!
 En mijn vyanden eens verslinden,
 Die my bestrijden voor en na:
 Zy toonen haar // Als Schapen klaar,
 Maar 't zijn al Wolven als ik 't wel versin:
 Adieu ô Werelt, ik u God bemin.

Zy toonen, &c.

Adieu, ô Werelt! met uw treeken,
 Adieu, hadd' ik u noyt gekent!
 O Venus-dieren! wilt tog breeken
 Uw lust, daar toe gy zijt gewent;
 En neemt uw keer // Tot God den Heer,
 En wort eens moede van uw boosheyt groot,
 Dat gy bly leven mogt nog naar uw dood.

En neemt, &c.

Hier boven by de Eng'len schoone,
 Al in dat Hemels Paradijs,
 Daar God den Mensch eeuwig zal loone,
 Die hier gestreden heeft om prijs;
 Daar moogt gy bly // Van droefheyt vry,
 Van Iesus eeuwelijk verheven zijn,
 Wilt gy hier wesen zijn Discipel fijn.

Daar moogt, &c.

O Heer tot u neem ik mijn gangen!
 O Heer gy zijt mijn zaligheid!
 'k Geef u mijn hart: wilt het ontfangen
 In waardige meeduldigheyt:
 O Heer! gy zijt // Die my verblijt,
 Geeft my dat ik in waar' ootmoedigheyt
 Tot uwen dienst altoos mag zijn bereyt.

O Heer, &c.

[Gezwinde Bode van de Min]

GEzwinde Bode van de min,
 Iesus Liefde mijn
 Gy zijt de gront van al mijn zin,
 Wascht mijn ziele reyn;
 Want ik weet dat gy zijt
 Vol van troost, van jolijt, en vreugt,
 Dat een droevig hart verheugt:
 Waar ik ga of sta,
 Kom ik vroeg of spa,
 Smelt ik vol van zmert;
 Want gy roert mijn zondig hart.
 Als Carbonkels uw oogen klaar,
 Bruydegom vol magt,
 Om te d'oorstralen uw dienaar
 Onder 's Werelts pragt:
 Valsheyt, lust, tergt mijn zin,
 Ydelheyt tot gewin, maar gy
 Trok mijn Ziel van harten bly:
 Ben ik kleyn van staat,
 Arrem en versmaat,
 Altijt zijt gy goet,
 En verwacht des zondaars boet:
 Uw Kruys, uw Dood, ô Iesu zoet!
 Heeft my gantsch doorwont,
 Mijn zonden die my treuren doet.
 Uyt mijns ziels afgront,
 Neemt gy weg, minnelijk,
 En belooft, eeuwelijk, uw fijn
 Onuytspreekelijk zoet aanschijn:
 Mogt ik uw weldaat,
 In den hoogsten graat,
 Altijt dankbaar zijn,
 Geeft my dat, ô Iesu fijn.

Een nieuw Liedeken.

EEn goet Liedeken al van 't begin
 Dat zal ik gaan verklaren,
 Van een Vader des huysgesin,
 Zoo ons Lucas doet openbaren,
 Twee Zoonen heeft hy behouwen,
 Den oudsten dienden hem van passe wel,
 Den jongsten viel hem zeer rebel,
 Alsoo men mogt aanschouwen.

Hy sprak: ô Vader! weest dies wel vroet,
 Wilt my nu voort gaan geven
 Dat's al mijn patrimony goet,
 Van dat my is gebleven;
 Geeft my dat zonder klagen;
 't Welk de Vader heeft gedaan,
 Om dat hy zoude pelgrimagie gaan
 Ende hem zelven wijsselijk dragen.

Doen hy dat gelt ook had ontfaan,
 Alsoo men mogt aanschouwen,
 Heeft hy dat gelt terstont verdaan,
 Al met de schoone Vrouwen:
 Doen hy zijn gelt was quijte
 Doen trokken zy zijn klederen uyt,
 En lieten hem loopen als een schavuyt,
 Zeer pover van habijte.

Daar na quam eenen dieren tijt,
 Dat hy met groote pijnen,
 Moeste gaan eeten (dit zeeker zijt)
 Dat Draf al van de Zwijnen:
 Hy sprak met weenende oogen,
 Ik wil tot mijnen Vader gaan,

Of hy my in genade ontfaan,
Ootmoedigheyt betogen.

Zeer haastelijk daar na met dien
Ging hy de reyse aanvaarden,
Voor zijnen Vader zijn zonden belien,
Ende viel voor hem ter aarden:
Hy sprak: ô Vader gepresen,
Ik heb tegen God en u zoo veel misdaan,
Wilt my als een huurling ontfaan,
Ik ben niet waart uw Zoon te wesen.

Doen de Vader dat verstont
Ging hy zijn Zoon ontfarmen,
Hy kuste hem daar voor zijnen mont,
En nam hem in beyds zijn armen:
Hy riep ten zelven tijden,
Mijn Zoone die lange verlooren was,
Is nu gevonden op dit pas,
Wilt u met my verblijden.

Langet mijnen Zoone dat beste habijt,
Mijn vrienden wil ik doen nooden;
Haalt zijnen Broeder met jolijt,
Mijn beste Kalf wil ik doen dooden:
Hy sprak ten zelven stonden,
Mijn verlooren Zoon heb ik gewagt:
Welk was dat menschelijk geslagt,
Dat Christus heeft gevonden.

Den oudsten Zoone (hoort mijn vermaan)
Ging tot zijn Vader gewagen:
Door my (ik ben uw onderdaan)
En hebt gy noyt een Bok geslagen;
Doen sprak den Vader gepresen:
Van mijnen goede en hebt gy geen noot;

Maar uwen Broeder die was doot,
Die is nu weer verresen.

Al die met zonden zijn belaan
En wilt dog niet wanhoopen,
Wilt tot God den Vader gaan,
Zijn gratie staat altijd open;
En wilt uw zonden bekermen,
Ende laat alle uw zonden wesen leet;
Want God die is altijd bereet
Om de Zondaren te ontfermen.

[Aan een rouwig harte.]

Stemme: *Pronkje van dees Maagden.*

AAn een rouwig harte
Toon ô Heer genaden,
Dat lijz zware smerte
Over zijn misdaden;
Wilt dog niet versmaden
Een Ziel die schult bekent:
Mijn zugten // mijn dugten,
Mijn tranen, vermanen, u mijn ellent.

2. Door des Werelts zmeeken,
En des vyants raden,
Ben ik Heer geweeken
Van uw zoete paden,
En heel onberaden
Heb ik, die eerst was vry,
Niet schroomen // te komen
Door zonden, gebonden, in slaverny.

3. Duysent quaad' manieren,
Passien en zonden,
Nu mijn ziel regieren,
Die tot allen stonden,

Trekken als gebonden
 My ongelukkig Mensch:
 En reden // vertreden,
 Als slaven, doen draven, naar hunnen wensch.

4. Heer gy zijt mijn Vader,
 En ik uwen Zoone,
 Hoewel ik misdader
 Verre ben gaan woonen,
 Wilt tog aan my toonen
 Uw Vaderlijke zugt:
 Uw oogen // wilt boogen,
 Op 't harte, vol smarte, dat tot u vlugt.

5. Wilt de znoode banden
 Die mijne arme Ziele
 't Haarder groote schande,
 Lang gebonden hiele,
 Breeken en vernielen;
 En kragt verleenen my,
 Uw raden // en paden,
 Uw deugden, met vreugden, te volgen bly.

6. Toont tog eens hoe magtig
 Dat zijn uwe handen,
 En uw hulpe kragtig
 Tegen mijn vyanden;
 Brengtse heel tot schande
 Die mijn Ziel zoeken Heer:
 'k Zal wesen // van vreesen
 En klagen, ontslagen, door uw verweer.

7. Laat my u beminnen
 Altijt zonder flauwen,
 En in 't hart van binnen
 U altijt behouwen;

Gy zijt mijn betrouwen,
 Daar geheel mijn hoop op staat,
 Mijn Voeder // Behoeder,
 Weldader, en Vader, mijn toeverlaat.

Van de Glorie des hemels.

Stem: Passemede, d'Anvers.

O Schepper fier!
 Hoe lustig is 't om wesen
 Daar gy zijt gepresen
 Van d'Engelen in den Throon!
 Wilt ons dog hier
 Van alle druk genesen,
 Heere uytgelesen,
 Geeft namaals zulken loon;
 Dat ik uw aanschijn mag aanschouwen,
 En uw geboden onderhouwen:
Heer Jesu zoet., geeft ons dat eeuwig goet.

Wie zou die vreugt
 En blijerschap kunnen schrijven,
 Die zy daar bedrijven,
 In Zions sonne pleyn?
 En zijn verheugt,
 Om dat zy mogen blijven,
 En altijd beklijven
 By 't Lam Gods zuyver reyn;
 't Lammeken Gods doet op ten thoone
 Den Boek met zeven zeg'len schoone:
Heer Jesu zoet., geeft ons dat eeuwig goet.

Dees Stad eerbaar
 Is zeer schoon boven maten,
 Aanmerkt, want haar straten
 Zijn van fijn gout planteyt;
 d' Engelen daar
 Met gulde Wierook-vaten,
 Loven zonder laten
 Tot in der eeuwigheyt,

En prijsen God van Hemelrijke,
 Met zoete Lof-sang en Musijke;
Heer Jesu zoet,, geeft ons dat eeuwig goet.

Die duyst're nagt
 Ziet men daar niet regneren,
 Altijt triumpheren
 Gods Vrienden klaar en schoon:
 Met groote kragt,
 Ziet mense jubileeren,
 En zonder cesseeren,
 Zingen met zoeten toon:
 Daaren gebreekt nog Son nog Mane:
 Nog ander ligt by haar te sfone:
Heer Jesu zoet,, geeft ons dat eeuwig goet.

Prince minjoot,
 Wilt u met vlijt opmaken,
 Bidden ende waken,
 Op dese vreugt dog let:
 Kleyn ende groot,
 Na dese Stad wilt haken;
 Die daar in geraken
 Moeten zijn onbesmet:
 Zy zijn gekleet met witte Zijde,
 Loven den Heer met harten blijde.
Heer Jesu zoet,, geeft ons dat eeuwig goet.

Van 't Oordeel.

Als Iesus in zijn Majesteyt
 Zal komen, zoo hy heeft voorseyt,
 Geven regtvaardig Oordeel
 Over elk zonder voordeel.

Den Leeken-boek zal open gaan,
 Elk zal daar loon na werk ontfaan,
 En reekeningen geven
 Van zijn voorgaande leven.

Mijn reekening is ongereet,
 Mijn bloed verandert al in zweet
 Als ik denk aan mijn zonden,
 Die mijn Ziel doorwonden.

Ik vinde my in groote noot
 Als ik denk op d'eeuwige dood;
 't Was beter nooyt gebooren
 Als eeuwig zijn verlooren.
 Hoe heb ik zoo den tijt verquist?
 Och hoe heb ik aldus gemist!
 Dat ik die schoone straten
 Der deugden heb verlaten.
 Van zinnen was ik heel berooft
 Dat ik den vyant heb gelooft;
 Het vleesch heeft my bedrogen,
 En de werelt gelogen.
 Maar ik wil volgen goeden raat,
 Om te beweenen mijn misdaat,
 En my intijts bereyden
 Om wel van hier te scheyden.
 Weest my genadig Iesus zoet,
 Door 't storten van uw dierbaar Bloet,
 Een beek van roode wonden
 Verteert mijn vuyle zonden.

[Laat ons nu God zamen loven]

Stemme: *Beata immaculata.*

LAat ons nu God zamen loven
 Met zang en snaren-spel,
 De Burgers ook van hier boven,
 Want zy verdienen 't wel:
 Weest al verblijt // Zingt met jolijt;
 Maar eerst maakt u de zonden quijt.
 Gods dienaars en dienaressen,
 U zoek ik mijn Patroon,
 En ook mijne Patronesse,
 Ay neugt u na dees toon:

Weest al verblijt // Zingt met jolijt:
Maar eerst maakt u de zonden quijt.

My dunkt dat ik u hoor spreeken,
O Heylige Patroon!
Gy moet uwe lusten breeken,
Mint gy den Hemel schoon;
Volgt onse paan // En laat u raan,
Dan zal den Hemel open staan.

Dan zal u den Heer ontfangen
Op zijn verheven Throon,
De traantjes van uwe wangen
Zal hy afwisschen schoon:
Daar zal noyt zijn // droefheyt of pijn:
Maar 't zal 'er altoos Bruyloft zijn.

Dus mint gy de blijde zangen,
Zoekt 't Hemels Bruylofts-feest,
Vraagt na ons oude Voorgangen,
En volgt die onbevreesst:
Hier vint gy 't Kleet // Des Bruylofts reet,
Wijkt daar niet af om lief of leet.

[Nu laat ons all'gaar dankbaar zijn]

NU laat ons all'gaar dankbaar zijn
Ons Heer, ons God, ons Vader,
Die ons van Bier, van Brood, van Wijn,
Versaat heeft allegader;
Van Vis, van Vlees, van and're spijs,
Gekookt, bereyt op meen'ger wijs;
Waar van wy hem nu zeere
Danken met grooter eere.

Den Zoone Gods gebenedijt
Willen wy ook gaan loven,
Die ons van zonden heeft bevrijt,
Doen wy waren verschoven:

Die ons zoo minn'lijk heeft versaast,
 En in der noot niet af en gaat;
 Bemint hem in dit leven // Hy zal u niet begeven,
 Wy danken ook den Heyl'gen Geest
 Van zijne visitatie;
 Want had hy by ons niet geweest
 Ons vreugt was tribulatie:
 Hy 's een Vertrouster in't verdriet,
 Zonder hem vermogen wy niet:
 Wilt hem uw hart bereyden,
 Hy zal niet van u scheyden.

Die Waart willen wy danken zeer
 Dat hy heeft laten kooiken,
 Hy heeft zoo wel bewaart zijn eer,
 Ons en heeft niet ontbrooken,
 Om te zingen met harten zoet,
 En b'danken dat geselschap goet,
 Dat zy hier zijn gekomen,
 't Wort dankelijk genomen.

Wy willen ook vergeten niet
 Die van hier zijn gescheyden;
 Op datse den Heer uyt verdriet
 Al in zijn Rijk wil leyden:
 Alsoo wy doen zal ons geschien,
 Wanneer wy uyt dit leven vlien:
 Hierom zoo wilt voor desen
 Een Pater noster lesen.

Van een Dochter die de werelt verlaat.

Stemme: Nadien de Godd'lykheit.

O Heere Iesus zoet!
 Ik bid u met ootmoet,

Wilt my uw gratie geven,
 Dat ik zoo sterven leer
 Om te winnen 't eeuwig leven,
 Dat is al mijn begeer.

M A R I A Maget reyn,
 Ik leef in 't aartsche pleyn
 Belaan met duysent smarten:
 Bid tog uw lieve Kint
 Dat hy zuyv'ren wil mijn harte,
 Ik ben nog heel verblint.

Heer maakt mijn Ziel bereyt,
 Dat ik de Zuyverheyt
 Ootmoed'lijk mag beginnen;
 Niet hierom, of om daar,
 Maar uyt zuyv're liefd' en minne
 't Lamm'tje te volgen naar.

Dat ik alleen niet laat
 Mijn kleeding en gelaat,
 Maar al mijn quaad' gebreken;
 Dat ik met blijfchap mag
 Eens hier namaals hooren spreken
 Dit woort ten Jongsten dag:

Komt mijn beminde Bruyd;
 Och wat een zoet geluyt!
 Dees Kroon zal ik u geven:
 Komt in mijn Vaders Rijk,
 Nu zult gy daar eeuwig leven
 In vreugden blijdelijk.

Daar zal ik zien zeer klaar
 't Geen ik bedekt'lijk maar
 Gelooft heb, ontfangen:
 O Brood der Eng'len zoet!

Na u staat al mijn verlangen,
 Spijs die mijn Ziele voet.
 Adieu dan Werelt quaat,
 Met al u valsche raat,
 Ik wil u gaan begeven:
 Heer geeft my sterrikheyt,
 Dat ik nu voortaan mag leven
 Naar uwen wil bereyt.

Van 't Rooze-Kransje.

Stemme: *Schoonste Nymphje van het wout.*

ROose-kransje U zy lof,
 Uyt den Hof,
 Van den Hemel neer gesonden,
 Van verscheyde Bloemtjens schoon,
 Als een Kroon,
 Wel gevlochten en gebonden.
 Edel Kroontjen dat wel staat
 Voor cieraat,
 Op het hoofd van Gods Vriendinne:
 Gulde Kroone die bekroont,
 En verschoont
 's Hoogen Hemels Koninginne.
 Lieffelijke Roos-plantsoen,
 Altijt groen,
 En gy draagt zneeuw-witte Roosen;
 Op elk blaadjen zeer bequaam
 Staat den Naam
 Van *Maria* uytverkoosen.
 Kransje dat u zoo behaagt,
 Moeder Maagt,
 Daar men tusschen vijf Robijnen,

Van ons Heeren Gods Gebed,
 Wonder net,
 Ziet uw Roosjens tusschen schijnen.
 Psalterken gy maakt bevreest,
 d' Boosen geest,
 Die eer Saul quam bespringen,
 Als hy hoort den zoeten taal,
 Menigmaal,
 Van 't *Ave Maria* zingen.
 Kostelijkste Ketentjen
 Dat ik ken,
 En noyt beter was te vinden,
 Om den boosen Vyant fel
 Van de Hel
 Kragteloos, en vast te binden.
 Kransjen, als ik zonderling
 Voor een Ring
 U ga dragen aan mijn vinger;
 Tegens het hoovaardig vat
 Goliath,
 Zijt gy mijnen Davids Slinger.
 GY zijt ook mijn Minne-brief,
 Aan mijn Lief,
 Dat's *Maria* uytgeschreven,
 Vliegt ten Hemel, heel gereet,
 Brengt bescheet
 Van haar die my doet te leven.
 Gy helpt my waar dat ik ga,
 Waar is sta;
 Zal ik ergens gaan of reysen,
 Met u kort ik weg, en tijt,
 Die 'k verslijt

Met leesen en overpeysen.
 Als ik in mijn Kamerken
 Met u ben,
 In de Kerk, of in een hoekjen,
 Gy dient my daar altemet
 Een Gebed,
 Of voor een Godvrugtig Boekjen.
 Over al ik u mee voer,
 Aan mijn znoer:
 Ley-draat die my kont geleyden
 Tot *Mariaas* zoete schoot,
 In de doot,
 Daar ik nimmer van moet scheidjen.
 Laat dit lieve Kransjen zijn
 Een bant, die mijn
 Met *Maria* voegt te zamen;
 Op dat ik, die haar nu dien,
 Haar mag zien
 In het Eeuwig leven, *Amen*.

Van Iesus en St. Joannes.

LEstmaal op eenen Somerschen dag,
 Maar hoort wat ik bevallijk zag,
 Van *J E S U S* en *Sint Janneken*,
 Die speelde met een Lammeken,
 Al in dat groen geklavert Lant,
 Met een pap-schoteljtjen in hun hant.
 Die witte vette voetjens die waren bloot,
 Hun lipjens als coraal zoo root;
 Die zoete vette Praterkens
 Die zaten by de Waterkens;
 Het Sonneken dat scheen daar alsoo heet,

Zy deden malkanderen met melk bescheet.
 d' Een troetelde dat Lammeken zijn hoot,
 En d' ander kittelde 't onder zijn poot:
 Het Lammeken ging springen,
Sint Janneken ging zingen,
 En huppelde en truppelde door de wey,
 En deze Trollebollekens die dansten alle bey.

En als het danssen was gedaan
 Zoo moet dat Lammeken eeten gaan,
 En *Jesus* gaf wat brooyken,
 En *Joannes* gaf wat hooyken;
 Ter werelt was 'er nooyt meerder vreugt,

Joannes zijn kleyne *Neefken* nam,
 En zette hem boven op het Lam:
 Schoon *Manneken* gy moet rijden,
 Ik zal u t'huys gaan leyden;
 Want Moederken die zal zijn in pijn,
 Waar dat wy zoo lang gebleven zijn.

Zy zaten en reden al overhant,
 En rolden, en tuymelden in het zant;
 En dees twee kleyne Iongsken
 Die deden zulke sprongsken,
 En al de kinderkens zagen hen aan,
 Tot dat zy ten lesten zijn t'huys gegaan.

De Moeder die maakte op staande voet,
 Van Zuyker en Melk een Pappeken zoet;
 Daar zaten die twee Babbaartjes,
 Daar aten die twee Slabbaartjes,
 En waren zoo vrolijk en zoo bly;
 Geen Konings Banquet en hadder by.
 Naar tafel zoo dankten zy onsen Heer,

En vielen beyde op hun kniekens neer;
Maria zag 't met vreugden aan,
 En heeft haar by te rust doen gaan,
 En zong hen stillekens in den slaap:
 En naar het stalleken ging het Schaap.

Een geestelyk Lied van een Soudaans Dochter.

Stemme: Een Boerman had een Dochterken.

HOort toe al die vol liefde zijn,
 Het lust mijn geest te zingen,
 Een Lied van liefd' en vriend'lijkheit,
 Van groote schoone dingen.
 Een Soudaans Dochter hoog van staat,
 Gequeekt in duyst're landen,
 Ging smorgens met den dageraat,
 Door gaardens en waranden.
 Zy zag de schoone Bloemtjens aan,
 Van veelderlye kragten,
 Hier door is in haar opgegaan,
 Een wel-bron van gedagten.
 Wie mag dees Bloemen-maker zijn,
 Zoo wijs'lijk in't ontvouwen,
 Der ed'le blaajtens schoon en fijn,
 Mogt ik hem eens aanschouwen!
 Hoe lief heb ik hem in 't gemoet!
 Wist ik hem maar te vinden,
 'k Verliet mijn Vaders Rijk en goet,
 En ging met mijn beminde.
 Des middernagts stont Iesus daar,
 En riep ô Maagt doet open;
 Dat wiert zy op haar bed gewaar,
 En quam zeer haast geloopen.
 Zy heeft haar vernster op gedaan,
 Daar zag zy voor haar oogen
 Den aldersortsten Iesus staan,
 Met schoonheit overtogen.
 Zy zag hem zoet en vriend'lijk aan,
 En neeg tot op der aarden,
 Zy sprak waar komt gy tog van daan,

ô Jongeling hoog van waarden?

O Jongeling van schoonheit rijk,
Wiens harte zoud niet branden?
Noyt zag ik ergens uws gelijk,
In al mijn Vaders landen.

Ia kysse maagt die ik wel ken,
Uw liefde is te roemen,
Nu zult gy weten wie ik ben;
De Maker van de Bloemen.

Zijt gy 't mijn alderschoonste Heer?
Mijn Liefste, mijn Beminden?
Hoe zocht u mijn gemoet zoo zeer,
Of ik u eens mogt vinden!

Nu hout my Erf, nog Vaderlant,
Met u wil ik het wagen;
Geleyt my met uw schoonste hant
Waar 't u ook zal behagen.

O Maagt wilt gy met my op reys,
Zoo moet gy 't al verlaten;
Uw Vader en zijn schoon Paleys,
En al uw hooge staten.

Uw schoonheit is my dat wel waart,
Mijn Lief, mijn uytverkooren;
Niets is 'er op de gantsche aard',
Zoo schoon als gy gebooren.

Nu leyt my heenen waar 't u lust,
ô Schoonheit noyt volpresen!
In u stel ik mijn hart gerust,
Uw eygen wil ik wesen.

Hy nam de Maagt by hare hant,
Zy ging aan zijne zijde,
Ver uyt haar Heydens Vaderlant,
Door Beemden en door Weyden.

Zy spraken menig vriend'lijk woort,
Al gaande weegs te zamen;
Toen bragt begeerte 't vragen voort:
Hoe is tog uwen name?

Mijn Naam, ô Maagt! is wonder schoon,
Haar kragt kan 't hart genesen;
In mijn Heer Vaders hoge troon
Daar staat zy schoon te lesen.

Tot my alleen uw liefde went,
Dient my met hart en zinnen,

Mijn naam is Iesus, wel bekend
By al die my beminnen.

Zy zag haar Lief zoo minn'lijk aan,
Zy neeg tot op der aarden,
En boot hem haar getrouwheyt aan,
En hielt hem hoog van waarden.

Wie mag mijn Liefs Heer Vader zijn?
Vergeeft my 't vrye vragen:
Komt laat ons zamen verder gaan,
Ik zal 't u openbaren.

Mijn Vader is zoo rijken Man,
Zijn Rijk gaat al zoo verre;
Hemel en Aard' hy buygen kan,
De Son, de Maan, de Sterren.

Hemel, en Aard', en alle goet,
Van hem is 't al gekomen;
Thien hondert duysent Eng'len zoet,
Staan altijd tot zijn loven.

Zoo is u Vader een Koning,
En ook zoo rijk van goeden:
Ay! zegt my eed'le Iong'ling schoon,
Wie is dog uwe Moeder?

Mijn Moeder is een reyne Maagt,
Haar Naam is hoog geschreven
Zy heeft my ter werelt gebragt,
Reyn Maagt is zy gebleven.

Is uw Moeder een reyne Maagt,
Zijt gy een Konings Zoone?
Nu zegt my eed'le Iong'ling schoon,
Van waar zijt gy gekomen.

Al uyt mijn Vaders Koninkrijk,
Daar is 't zoo vol van vreugde;
't Negentig duysent jaren lang,
Is daar maar eene ure.

Mijn alderliefste Iong'ling schoon,
Ik heb zoo groot verlangen
Na uw Heer Vaders Koninkrijk,
Laat ons daar binnen gangen.

Schoon Maagt dient my met harten reyn,
Mijn Rijk zal ik u geven,
Dan zult gy altijd by my zijn,
In groote vreugde leven.

Zy gingen een zoo langen weg,
 Al door de groende heyde,
 En quamen voor een Kloosterken,
 Iesus woude doen scheidyden.

Mijn alderliefste Jong'ling schoon,
 Moet ik nu van u scheidyden,
 Noyt en hoord' ik droever woort,
 Van rouw zoo moet ik sterven.

Hy nam die schoone by der hant,
 En sprak met zoete zinnen:
 Oorlof schoon Maagt verbeyt my hier,
 Ik moet nu gaan hier binnen.

Van het Soudaans Dochtertje.

Of: De minnende Ziele tot God komende.

Stemme: Een Boerman.

Die Soudaan hadd' een Dochterkijn,
 Zy was vroeg opgestande,
 Al om te plukken Bloemkens fijn,
 Al in haar Vaders Warande.

Zy zag de schoone Bloemen aan,
 Zy dogte in haar zinnen,
 Wie mag de maker der Bloemen zijn?
 Mogt ik hem eens gewinnen!

Het moet een abel Konst'naar zijn,
 Een Heer van grooter waarden,
 Die de schoone Bloemkens fijn
 Doet spruyten uyt der Aarden.

Ik heb hem in mijn hart zoo lief,
 Mogt ik hem eens aanschouwen,
 Ik zoude laten mijn Vaders Rijk,
 En geven hem mijn trouwe.

Des nagts ontrent den middernagt
 Iesus quam voor haar vensterken staan,
 Doet op wel schoone zuyver Maagt,

Ik ben met uw minn' bevaan.

Die Maagt stont op zoo haastelijk,
Zy heeft haar vensterken op gedaan,
Doen zag zy Iesus haar zoete Lief
Zoo vriend'lijk voor haar staan.

Zy zag haar Lief zoo minn'lijk aan,
Zy neygde neer ter aarden,
Zy bood hem zoo vriend'lijk goeden dag
Met alsoo groot' eerwaarden.

Mijn alderliefste Iong'ling schoon
Van waar komt gy gegangen?
Uwes gelijk en zag ik noyt
In al mijn Vaders landen.

Schoon Maagt ik heb u lang bemint,
Om u ben ik gekomen;
Ik kome uyt mijn Vaders Rijk,
Ik ben d' Maker der Bloemen.

Zijt gy mijn alderliefste Lief?
Na u staat mijn verlangen:
Nu leyt my uyt mijn Vaders Rijk,
Met u zoo wil ik gangen.

Schoon Maget wilt gy met my gaan
Uw Rijk zoo moet gy laten:
Ik kom al uyt mijn Vaders Rijk,
En 't is tot uwer baten.

Mijn alderliefste Iong'ling schoon
U eygen wil ik wesen:
Nu leyt my uyt mijn Vaders Rijk,
Mijn trouw zal ik u geven.

Hy nam die schoon' al by der hant,
Hy leyd'se alsoo verre;
Wel hondert duytsche mijlen lang.

Al uyt haar Vaders Landen.

Zy sprak zoo menig zoete woort,
Zy gingen beyde t'zame:
Nu zegt my eed'le Iong'ling schoon
Hoe is dog uwen name?

Mijn naam is zoo wonderlijk schoon
Hy staat zoo hooggeschreven;
Al in mijn Vaders Koningrijk
Is my die naam gegeven.

Schoon Maagt dient my met harten reyn,
Geeft my uw trouw alleene;
Mijn naam is u alleen bekend;
Jesus van Nazareene.

Zy zag haar Lief zoo minn'lijk aan,
Zy neygde neer ter aarden:
Schoon Lief 'k geef u mijn hart en trouw,
Van u wil ik niet scheidn.

Zy spraken zoo men'gen zoeten woort,
Zy gingen beyd' te gader:
Nu zegt my eed'le Iong'ling schoon
Wie is dog uwen Vader?

Mijn Vader is zoo rijken Man,
Zijn rijk gaat alsoo verre;
Hemel en Aard' heeft hy gemaakt,
De Son, de Maan, de Sterren.

Hemel, en Aard', en alle goet,
Van hem is 't al gekomen:
Thien hondert duysent Eng'len schoon
Staan altijd tot zijn loven.

Is uw Vader zoo rijk Koning,
En alsoo rijk van goeden?
En zegt my eed'le Iong'ling schoon

Wie isser uwe Moeder?

Mijn Moeder is een reyne Maagt,
Haar naam is hoog geschreven,
Zy heeft my ter Werelt gebragt,
Reyn' Maagt is zy gebleven

Is uw Moeder een reyne Maagt?
Zijt gy een Konings Zoone?
Nu zegt my eed'le Iong'ling schoon
Van waar zijt gy gekomen?

Al uyt mijn Vaders Koningrijk,
Daar is 't zoo vol van vreugden;
't Negentig duysent jaren lang,
Is daar maar eene ure.

Mijn alderliefste Iong'ling schoon
Ik heb zoo groot verlangen
Na uwes Vaders Koningrijk
Laat ons daar binnen gangen.

Schoon Maagt dient my met harten reyn,
Mijn rijk zal ik u geven;
Dan zult gy altijd by mijn zijn,
In groote vreugde leven.

Zy gingen een zoo langen weg
Al door die groene heyden;
Zy quamen voor een Kloosterken,
Iesus woude doen scheyden.

Mijn alderliefste Iong'ling schoon
Moet ik nu van u scheyden?
Noyt en hoorde ik droever woort,
Van rouw zoo moet ik sterven.

Hy nam die schoon' al by der hant,
Hy sprak met zoeter zinnen:
Oorlof schoon Maagt, verbeyt my hier,

Ik moet nu gaan hier binnen.

 Iesus is doen van daar gegaan,
Die Maaget hem verbeyde,
Zy weende zoo men'gen natte traan,
Dat Iesus was gescheyden.

 Doen nu dan dag ten avont quam,
Die schoone Maagt had verlangen
Na Iesus haar alderliefste Lief,
Hy beyd' haar veel te langen.

 Zy klopte zoo lust'lijk op die Poort,
Met alsoo kloeke zinnen:
Doet op, doet op, doet op die Poort,
Mijn Lief die is daar binnen.

 Die Poort die wert daar op gedaan,
Die Poortier quam daar vooren:
Hy zag die schoon' Maagt voor hem staan,
Dat dogt hem wonder wesen.

 Zegt my schoon Maagt wat gy begeert?
Hoe komt gy hier alleene?
Zegt my schoon Maagt wat dat u deert?
Waarom gy zoo meugt weene?

 Och Vader! mijn Lief, die ik bemin,
Die is my al ontgange:
Zegt hem dat hy hier by my komt,
Hy beyd my veel te lange.

 Schoon Maagt uw Lief en is hier niet,
Ik heb hem niet vernomen;
Voorwaar hy is hier niet bekend,
Hy is hier niet gekomen.

 Och Vader hoe meugt gy zeggen dat,
Mijn Lief die ik beminne,
Dat lest' woort dat hy tot my sprak.

Hy zeyd' hy ging hier binne.

Zegt my schoon Maagt hoe hiet uw Lief?

Daar gy zoo veel van spreeket?

Ia Vader dat en weet ik niet

Zijn Naam is my vergetet.

Hy is zoo wonderlijken schoon

Zijn Rijk staat alsoo verre;

Hy is gekleet met blaauw Lazuur,

Omset met gulde Sterren.

Zijn oogen staan zeer vriendelijk

Hy is zeer zoet van spraken;

Hy quam al uyt zijn Vaders Rijk,

Hy wilde my ontschaken.

Zijn Hayr ook blinkt van verwe schoon,

Al waar het rooden goude:

Hy is mijn alderliefste Lief,

Hy heeft mijn hart en trouwe.

Schoon Maget is uw Lief zoo schoon,

En alsoo hoog van prijsen?

Al waar hy uyt des hemels Throon

Hy mogt niet beter wesen.

Och Vader wat wil 'k zeggen meer?

Ik mag hem niet vol-loven:

Zijn Moeder is een reyne Maagt:

Een Konings Zoon van boven.

Die Poortier uyt verwond'ren sprak:

Jesus van Nazareene?

Ia Vader alsoo hiet mijn Lief

Daar ik zoo zeer om weene.

Schoon Maagt is dat uw liefste Lief?

Die zal ik u wel wijsen;

Hy is hier alsoo wel bekend,

Hy is van hoogen prijse
 Zegt my schoon Maget uwen Naam,
 Van waar gy komt gegangen?
 My dunkt als ik aan u verstaan
 Gy zijt uyt vreemde landen.
 Al uyt mijn Vaders Heydensche Wet
 Van daar ben ik gebooren:
 Mijn Lief die my ontgangen is,
 Met hem ben 'k hier gekomen.
 Schoon Maget leeft na mijnen raat,
 Uw Lief zal 'k u wel wijsen;
 Laat uw Vaders Heydensche Wet,
 En gy moet Christen wesen.
 Vader dat gy om my begeert
 Zal ik gaarne volbrengen;
 Mijn Lief is alle eere weert,
 Die ik zoo zeer beminne.
 Hy leerd' die Maagt volkomelijk;
 Al in den Christen g'loove;
 Hy leydens' in een Kloosterken;
 Reyn Maagt is zy gebleven.
 Zy diend' haar Lief getrouwelijk,
 Zy had zo groot verlangen
 Na *Jesum* hare liefste Lief,
 Hy beyd' haar veel te lange,
 Doen zy haar leven had geëynt,
 En van hier zoude scheidt,
 Iesus quam uyt zijn Vaders Rijk,
 Wilde zijn Lief geleyden.
 Hy heeftse vriendelijk ontfaan,
 Met zoete melodye;
 Hy brogtse in zijn Vaders Rijk,
 Doen was die Maget blye.

Al dat haar hart begeeren mogt
 Dat wort haar daar gegeven:
 Zy zal met Iesus haar zoete lief,
 Altoos in vreugden leven.

Staat op myn Vriendinne, myn schoone, en komt myn Duyve in de gaten der
 steenrotzen.

Cantic. in 't II Capittel.

[Magmen niet te regt gelijken.]

Stemme: *Rosemont die lag gedoooken.*

MAGmen niet te regt gelijken
 Dese Werelt by een Dal?
 Werelt die aan ons doet blijken
 Dat zy ons bedriegen zal:
 Werelt! gy lokt mijn gemoet
 Als de Val het Muysjen doet.

Werelt, &c.

Zathan (om de Ziel te vangen)
 Heeft het lok-aas van zijn vreugt
 In des werelts Val gehangen,
 Tot bekooring van mijn jeugt;
 En hy lokt my met dat zoet,
 Als de Val dat Muysjen doet.

En hy, &c.

't Muysjen in de Val getogen
 Door de graagte van het aas,
 Voelt zig onvoorsiens bedrogen,
 En 't beklaagt zijn lust! helaas!
 En het vint zig heel bedroeft,
 Wort een weynig naauw beproeft.

En het, &c.

Rijkdom, wellust, werelts eere,
 Staat-sugt, pragt en hoovaardy,
 Daar benefens te begeere
 Wellust, weelde, lekkerny:
 't Is maar voor een korten tijt

Daar de Ziel zoo lang om lijt.
 't Is maar, &c.
 Eer men 't Aas begint te proeven
 Valt de Val van 't leven toe,
 En de Ziel raakt in 't bedroeven;
 Want men leeft 'k en weet niet hoe:
 Heden is men rijk en groot,
 Morgen leyt het Lichaam doot.
 Heden, &c.

Hier volgen eenige Liedekens, tot recreatie, ende mede tot stichtigheyt voor een yeder.

Een nieu Liedeken tot lof van de Eenigheyt.

Stemme: *Petit Brisch. Oft: St. Norberte.*

KOmt Lieve Bruyd, laat ons eens t'zamen gaan,
 Daar buyten in de groene Weyde baan:
 Verlaten alle menigvuldigheyt,
 En zoeken de gewenschte Eenigheyt,
 Ter Zielen zaligheyt.

2. Wat zijn de Steden vol van groot gewoel?
 Waar dat men ziet altijd een mal krioel;
 En ook dat rasen, met dat zot gemal
 Van kleyn en groot, dat daar is overal,
 Dat is der Zielen val.

3. Wat is daar anders al een groot geraas?
 Een groot rumoer, en menig viesse-vaas?
 De Ziel die wort daar dikwils door besmet,
 Den goeden geest die wort daar door belet;
 En menig hart geplet.

4. Men hoort daar niet als dagelijks getier,
 En men ziet daar niet als een volle zwier:
 Laat ons dat schouwen al dat groot gerugt,

En uyt de stad zoo nemen onse vlugt
Daar buyten in genugt.

5. Hier buyten gaat gy in de groene Wey,
En wandelt zomtijts op de hooge hey:
Daar zijn de Schaapjens menig in 't getal,
Be, be, be, be, bleten zy overal,
En dat met zoet geschal.

6. Daar zijn de wegen vol van Eyken-hout,
En Laanen van abeelen menigfout;
Daar gaat gy door in alle Eenigheyt,
En looft den Heer voor zijn voorsigtigheyt
In alle zoetigheyt.

7. De Eenigheyt die maakt uw hart gerust,
Zy brengt de Ziel tot God in volle lust:
De Eenigheyt is Moeder van de deugt,
Fonteyn van vreed', en oorsprong van de vreugt,
En voester van uw jeugt.

8. De Eenigheyt die schouwt veel clapperny,
Veel quade tongen, en veel raserny:
De Eenigheyt die geeft ons alle goet,
Zoo in't Lichaam als ook in ons gemoet,
In peys en Liefde zoet.

9. Hier ziet gy Vyvers, ende Waters klaar,
Alwaar de Viskens gauw vermaken haar;
De Snoeken, Voorens, Paling ende Baars,
Het vint in't water overvloedig Aas,
En dat tot ons solaas.

10. De Carpers geven haar zeer dikwils bloot;
De Lamm'kens speelen daar al kleyn en groot;
Het zijn al Schepsels van den grooten Heer,
Die ons tot God verwekken meer en meer,
Om hem de danken zeer.

11. Gy ziet den Bogaart in den vollen fleur,
Verciert met Bloemen van divers couleur:
Met App'len, Peeren, Pruymen, Noten zoet,
Met Kerssen, Krieken ook in overvloed:
Ziet wat den Heer al doet.

12. Gy ziet hoe dat de Vogels nimmermeer
En rusten om te loven haren Heer:
Den Nagtegaal die zingt daar oversoet,
Zoet, zoet, zoet, zoet, zoet, zoet, zoet, zoet, zoet;
Met eenen kloeken moet.

13. Het Haantjen kraayt van smorgens vroeg al aan,
Om God te danken, koekeloeren Haan:
Den Koekkoek zingt daar dikwils zeer playsant,
Koekkoek, Koekkoek, ontrent den groenen kant;
Maar altijd eenen zank.

14. De Raven vliegen door de Locht zeer ras,
Met groot geweld, en roepen cras, cras, cras:
Dat Musken schreeuwt, met dat het wort verjaagt,
Dief, dief, dief, dief, om dat het haar beklaagt;
Waar door ons hart verdaagt.

15. Ziet de Leeuwerk vliegen over al,
En loven God den Heer in't groene dal,
Zingt tiere liere, lu, lu, tiere lu,
Zoo zingen zy, en zeggen ons adieu,
Zonder worden meu.

16. Daar staat de Quakkel, in dat groene wout:
Quak, quak, quak, quak, quak, quak, zeer menigfout;
Het Tortel-duyfken leert ons met'er daat

Te zugten over onse zonden quaat
Eer dat het wort te laat.

17. Gy zult hier gaan zomtjits ses mijlen lang,
En hooren niet als zoete Vogel-sang:
Zeer zelden mensch vint gy hier op de reys
Die u zal stooren in uw goet gepeys;
Is dat niet uwen eysch.

18. Adieu dan Bruyd, en leeft na mijn vermaan,
Blijft uyt de Stad, of wilt 'er zelden gaan:
Ik heb het nu al met een woort geseyt,
Het is al ydelheyt der ydelheyt;
Hout u in d'Eenigheyt.

***Een nieuw Liedeken,
tot lof van den gemeynen Huysman.***

Stemme: Graaf Willem zat op zoldere.

ALs yemant eens wel gaat doorsien
Den staat van Alleman,
Van Princen en van Koningen,
My dunkt hy zeggen kan:
Nog liever ben ik eenen Boer,
Gerust in mijnen stal;
Als hoog verheven eens te zijn,
En wagten zwaren val.

Al draagt den Koning op zijn hoofd
Een Kroon van louter Gout,
Al woont hy in een schoon Paleys,
Zeer kostelijk gebouwt:
Nog liever ben ik eenen Boer,
Met eenen slegten hoet,
Als in zoo grooten zorge staag
Te werden opgevoet.

Al heeft den Bisschop en Prelaat
 Een goude Koor-kap aan,
 Al mag hy met den gulden Staf
 En met den Mijter gaan:
 Nog liever ben ik eenen Boer,
 De hant al aan den Ploeg,
 Als staag te moeten zorgen zoo
 Voor Zielen laat en vroeg.

De Princen en den Edeldom
 Al maken zy goet cier,
 Met Rinsen-wijn en wilt Gebraat,
 En ook met kost'lijk Bier:
 Nog liever ben ik eenen Boer,
 En eet Boek-weyte Bry,
 Als met haar in den krijg te gaan,
 Den Deegen aan de zy.

Al is mijn Heer Pastoor voorsien
 Van Torf ende van Brant,
 Al heeft hy lange Rokken aan,
 De Moffen aan de hant:
 Nog liever ben ik eenen Boer,
 Al ly ik zomtjits kouw,
 Als Preeken en Studeeren zoo,
 En leven zonder Vrouw.

Al wint den Procureur veel gelt,
 En ook den Advocaat,
 Alleen met Pen en zijnen mont
 Te schrijven Goet en Quaat;
 Nog liever ben ik eenen Boer,
 Met mijn Spa in het Velt,
 Als van een twistig Akkerman
 Te winnen zoo veel gelt.

Al woont den Koopman in de Stad,
 Zeer magtig ende rijk,
 Al gaat hy op zijn muyltjens zagt,
 Al treet hy niet in 't slijk:
 Nog liever ben ik eenen Boer,
 Hier buyten zonder pragt,
 Als wonderlijk te zorregen
 En schrijven dag en nagt.

Al is den Winkelier voorsien
 Van Waaren abundant,
 Al is de neering nog zoo goet,
 Al wint hy voor de hant;
 Nog liever ben ik eenen Boer,
 En besig met mijn Wan,
 Als op te passen vroeg en laat,
 Tot dienst van yeder man.

Al heeft den Ruyter groot playsier
 In Trommel en Trompet
 Al gaat hy met de Sluyer aan,
 Op 't Hooft een Hellemet:
 Nog liever ben ik eenen Boer,
 En slape altijd wel,
 Als zeven uren in den nagt
 Te staan op Sinternel.

Al heeft den Schipper goed Fortuyn,
 Als hy maar komen kan,
 Geladen uyt een ander deel
 Des werelts, t' Amsterdam:
 Nog liever ben ik eenen Boer,
 Met mijn Kar op de Hey,
 Als midden in de wilde Zee
 Met een Schip of Geley.

Met oorlof gy Boerinnkens,
 En Boeren altemaal,
 Agt u gelukkig in uw staat,
 En zegt in 't generaal:
 Nog liever ben ik eenen Boer,
 En leef gerust op t' lant,
 Als Koning, Prins, of Edelman,
 Vol zorg aan alle kant.

Een nieu Liedeken tot vermaak van de Boeren.

Stemme: *Lantur iu.*

WY Boeren en Boerinnen,
 Wy werken dag en nagt:
 Wy ploegen en wy spinnen,
 En wy zingen uyt ons magt:
Lieven heer, kost en klee,
Hemelryk, en dan niet meer.
 Wy spitten en wy spaeyen
 Geheele dagen lang,
 Wy zaeyen en wy maeyen
 In genugt met desen zang:
Lieven heer, kost en klee,
Hemelryk, en dan niet meer.
 Wy eten alle dagen
 's Morgens Boek-weyte Pap,
 Zoo vullen wy ons magen,
 En wy zingen even rap:
Lieven heer, kost en klee,
Hemelryk, en dan niet meer.
 Wy eeten zoete Boter,
 Melk is voor onsen dorst;
 Dan zijn wy veel devoter,
 En wy zingen uytter borst:

*Lieven heer, kost en kleeer,
 Hemelryk, en dan niet meer.
 Wy dekken zelden Tafel:
 Een stuksken uyt ons hant
 Dat zmaakt ons als een Waaffel,
 En wy zingen langs den kant,
 Lieven heer, kost en kleeer,
 Hemelryk, en dan niet meer.*

***Een nieuw Liedeken
 tot verheffinge van de Boeren.***

Stemme: *Van Cecilia.*

Als Vader Adam spitten,
 en Moeder Eva span,
 Waar vont men toen de Heeren,
 Oft ook den Edelman,
 Hoort Princen en Prelaten,
 Die wonder zijt geagt;
 Hoort groote potentaten,
 Die Eel zijt van geslagt;
 Hoort Menschen allegader;
 Want Adam is uw Vader,
 En waarom dan de Boeren,
 Zoo wonderlijk versmaat?
 De Boeren en de Heeren,
 't Komt al van Adams zaat.
 Den eersten Boer was Adam,
 en ook den eersten Heer,
 Wat wil men dan de Boeren,
 Versmaden alsoo zeer?
 Den Boer die rept zijn handen,
 En naarstigt ook de voet;
 Ziet uyt der Boeren Landen,
 Zoo komt ons alle goet:
 Den Boer die moet het geven,
 Zou daar een eyder leven:
 En waar den Boer niet besig,
 Van 's morgens vroeg al aen,
 Met spitten en met spayen,
 Wy zouden haast vergaan.
 Hoe zouden groote Princen,
 En al den Edeldom
 Zoo lustig banketteeren,
 Altijt in volle brom?
 Met Kiekens en Capoenen,
 Met delicaten kost,
 Met Wijn ende Citroenen,
 En met den besten Most?
 Den Boer die moet het sneven,
 Om aan mijn heer te geven;

Hy moet den Wijngaart planten,
En perssen ook den Wijn,
En kroppen de Capuynen,
Waar mee zy vrolijk zijn.

Hoe zou den kalen Ionker,
Uyt-voeren zijnen staat,
Met Laarsen en met Spooen,
Te slikken langs de straat?
Hoe zou hy kunnen rijen,
Den a la mode Toer?
En hoe een Dogter vrijen,
Verciert met Paarle-snoer?
Den Boer moet brengen schijven,
Of Ionker die zou kijven:
Het komt al van een Hofken,
Dat hy hem heeft verpagt,
En daar op domineert hy,
Met alle dese pragt.

Wat zou den Koopman maken,
 en ook den Winkelier?
 Hoe zoude hy zijn Waaren
 Verkoopen alsoo dier?
 Hoe zoude by vertieren
 Zijn Waar aan alle man,
 Zijn huys en lijf verciereren,
 Zoo dikwils, als hy kan?
 Den Brouwer enden Bakker
 't Leeft van der boeren Akker;
 Den Bakker die zou worden
 Zonder den Boer zeer kaal,
 Hy zou moeten verkopen
 Den Oven en zijn Paal.

Hoe zouden jonge Kinders
 Opwassen wel zoo rap,
 Dat zy niet mogten eeten
 De Zoete-melliks Pap?
 Hoe zouden zieke menschen
 Zoo haast weer zijn gesont?
 Want wat zy konnen wenschen,
 Tot smaek van hare~~n~~ mont,
 Versch Eyken, of een Hoentje,
 Een Ertje of een Boontje,
 Een Kieksken wel gebraden,
 En ook wat kleyn Gebeent,
 Een Vinksken of een Lijster,
 Is 't dat den Boer verleent.

Hoe zou den ouden Grijsaert
 In 't hoeksken van de schouw
 Zijn voetjens konnen wermen?
 Hy zou vergaen van kouw:
 Hoe kosten oude Wijven,
 Die nu zijn van den tant,
 Zoo lang in 't leven blijven,
 Dat zy niet by der hant
 Hadden Boek-weyte Koeken?
 Waar zullen zy die zoeken?
 Het komt al van de Boeren:
 Den Boer die boscht het Hout,
 Den Boer steekt uyt de veenen
 De Torven menigfout.

Met oorlof gy Boerinnen,
 En Boeren altemaal,
 Al heb ik u gepresen,
 't Is maar in 't generaal;
 Al zijt gy prijsens waardig,
 Al moet gy zijn geagt,
 Zijt daarom niet hovaardig;
 Maar hout u zonder pragt,
 De ootmoet wilt aankleven,
 Altijt in deugden leven;
 Zijt dankbaar aan den Schapper,
 En looft hem op dit pas,
 En zegt ook alle dagen,
 Eens *Deo gratias*.

***Lof-Sang,
Van den gevangen Leeuwrik.***

Stemme: *Ik zugt op zugt.*
Ofte: *Edel Aristen koen.*

Hoe! werkje niet Leeuwerk?
Hoe komt dat gy niet orgelt
In dese Thiene Kerk?
Uw strotje dat zoo gorgelt;
Daar 't niemant hoort te velde?
Wel aan dan laat uw gunst
Aan ons gehoor ook melden
't Mirakel van uw kunst.

Toont dat gy dankbaar zijt,
Voortaan te blijven leven
Van 't Brood dat gy verslijt,
Van 't Zaat dat wy u geven,
Van zoo veel Klaver-sootjes,
Van zulken varschen Nat,
Van zoo heel groene lootjes
Als gy wel hebt gehad

Hoe zou 'k ellendig Dier,
 Vermaken met mijn zangen
 't Gehoor van mijn Cipier,
 Die my hier hout gevangen?
 En wilt u niet bedriegen,
 'k En agt geen Brood nog Zaat
 Eer dat men my laat vliegen,
 Te Velde door weldaat.
 Den Aardboom was mijn vloer,
 Den Hemel mijn verwellif
 Al 't groen gewas mijn voer,
 Mijn Tafel waar God zellif:
 Hoe zouden my de kruymen
 Verheugen van uw prooy,
 Nu ik den Hemel ruymen
 Moet voor een naauwe Kooy.

Mijn Schepper had my vry,
 Doen baren van Geveugelt,
 En uw gewelft heeft my
 De vrye vlugt beteugelt:
 Ik huppel en ik wemel,
 Mmijn zang dient tot geschrey:
 Want Kooy en is geen Hemel,
 En 't Zootjen is geen Wey.

Wilt gy dan met genugt,
 Mijn gorgeltje doen queelen?
 Zent my weer na de Lucht,
 En 't Orgeltje zal speelen
 Voor hem die alle dingen
 Schiep met een enkel oog,
 Dies plagt ik niet te zingen,
 Dan als ik klim om hoog.

Hier zal u dunken nieuw,
 Als g' u zult hooren nooden
 Door mijn adieu, dieu, dieu,
 Te God, te God, Te Gode,
 En tusschen 't tiere lieren,
 Dieu, dieu, weer t'elkenmaal,
 Om u te leeren vieren
 Uw Schepper met uw taal.

Register.

ALleluja den blijden toon.	Fol. 2
Hoe wee zoo wort my heden.	3
Van liefde komt groot lijden.	6
<i>Ecce homo!</i> ziet aan ô Mensch	7
Aansiet ô zondig mensch.	8
Komt al tot Iesum die zijt beladen.	10

Bedroefde Magdalen.	11
<i>Op de vyfthien Myfterien van 't H. Rozen-kranſje.</i>	13
Chriſtus is opgeſtanden.	30
Alwaarde God den Zoon	31
Waar dus ras, dus vlijtig heen.	33
Waar zoek ik u, eylaas wat raat.	34
O Paas-nagt verdwijnt na ons wenschen.	35
O Feestlijk dag, gegroet zoo moet gy weſen.	37
O Lang verwagten blijden dag.	38
Verblijft u Chriſt'nen in 't gemeen.	39
Chriſtus komt by zijn Discip'len elve.	40
Komt tot ons Heyl'gen Geest.	42
Doen den tijt, Pinxter gekomen was.	43
Zoo lief heeft God Vader verheven.	44
Komt ongeschapen Heylig Geest.	46

<i>Veni Creator Spiritus.</i>	47
Als Christus had gesproken tot de Ioden.	47
Zingt met Tongen onbedwongen.	48
Ierusalim, ô schoone Stad.	49
Gelijk een hert na 't Water snaakt.	50
Hoe luyde riep de Ziel tot God van binnen.	51
O Iesus zoet.	53
Komt en laat ons gaan.	55
Die lustelijke Mey Christus playsant.	56
O Moeder Maagt! ziet na beneden.	58
Waar is de Dochter van Zion.	59
Adam was een verlooren Man.	60
Iesus zoete memorie.	62
Bedroefde harten wilt vreugde rapen.	64
Wat is dit leven.	66
Waarom zoud' ik treurig wesen.	67
Het was een Harder goet, en zoet.	68
Hoort toe gy Kersten zinnen.	70
Hoort hoe Iesus na Galileen.	72
Eenen vreemden droom der droomen.	74
Gy nieuwe Leeraars roept nu al.	77
Gy nieuwe Leeraars all' gelijk,	78
Een Zee vol stuure baren.	80
<i>Sulamite</i> keert weder.	81
Een eenig heb ik uytverkooren.	82
Gezwinde Bode van de min.	84
Een goet Liedeken al van 't begin.	85
Aan een rouwig harte.	87
Schepper fier.	89
Als Iesus in zijn Majesteyt.	90
Laat ons nu God zamen loven.	91
Nu laat ons all'gaar dankbaar zijn.	92

O Heere Iesus zoet.	93
Roose-kransje u zy lof.	95
Lestmaal op eenen Somerschen dag.	97
Hoort toe al die vol liefde zijt.	99
Die Soudaan hadde een Dochterkijn.	102
Mag men niet te regt gelijken.	109
Komt lieve Bruyd.	110
Als yemant eens wel gaat doorsien.	113
Wy Boeren en Boerinnen.	116
Als Vader Adam spitten.	117
Hoe! werkje niet Leeuwerk.	118

EY N D E .